

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 13 ЛИПНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 28 VOL. CXIV FRIDAY, JULY 13, 2007 No. 28

Вітання з нагоди Дня незалежности США

Президента України В. Ющенка Президентові США Дж. Бушеві

Вельмишановний пане Президенте!

Від імені народу України та від мене особисто прийміть щирі вітання з нагоди національного свята Сполучених Штатів Америки – Дня Незалежности.

Мільйони американських громадян, а також друзів Сполучених Штатів в усьому світі святкують разом день народження великої нації, яка стала взірцем свободи, демократії, вільної ринкової економіки та стандартів життя для усього людства.

Ми горді з того, що Сполучені Штати завжди були й залишаються щирим другом та надійним партнером України. З перших днів існування молодої української держави США стали її помічником, порадником на непростому шляху впровадження політичних і ринкових реформ, розбудови інституцій державности та пошуку належного місця на міжнародній арені.

Упродовж останніх 15 років було закладено міцну основу українсько-американських взаємин, які наразі сягнули рівня справжнього стратегічного партнерства. Глибоко переконаний, що співробітництво між нашими країнами, яке охоплює найрізноманітніші сфери політичного, економічного та культурного життя, і надалі поглиблюватиметься на основі традиційної дружби і високого рівня взаєморозуміння.

Хочу запевнити Вас, що попри усі труднощі перехідного періоду та становлення молодої демократії Україна упевнено та неухильно продовжуватиме рухатися до розбудови громадянського суспільства і сучасної ринкової економіки, повноцінної інтеґрації до европейських та евроатлантичних структур.

Користуючись нагодою, хочу побажати Вам міцного здоров'я, родинного затишку, благополуччя та натхнення у Вашій важливій державній діяльності, а дружньому американському народу – миру і процвітання.

З глибокою повагою,

Віктор Ющенко
4 липня 2007 року

На IV фестивалі „Країна мрій"

КИЇВ. – 6-8 липня в столиці України відбувся IV Міжнародний етнічний фестиваль „Країна мрій" з нагоди свята Івана Купала. Урочисте відкриття фестивалю проходило на Співочому полі. День Івана Купала був одним з головних язичницьких свят у слов'ян – святом вогню і води. На фото: дружина Президента України Катерина Ющенко і Народна артистка України Ніна Матвієнко (зліва) на фестивалі. Фото: УНІАН

На теми дня: відбулося об'єднання...

Зліва: провідник фракції „Наша Україна" В'ячеслав Кириленко, Президент України Віктор Ющенко, голова Секретаріяту Президента України Віктор Балога і провідник громадського руху „Народна самооборона" Юрій Луценко під час підписання 5 липня декларації про створення единого бльоку демократичних сил на виборах Верховної Ради. Фото: УНІАН

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – „Добро повинно мати моцні кулаки", – писав один поет. Усі знаємо, що це означає в перекладі на українську політичну мову: монолітну дію національно-демократичних сил. Їхнє рішуче, безповоротне ідейне й організаційне об'єднання. Й от воно ніби відбулося. А якось боязко вживати знак оклику – за 16 незалежних років вже не один цей знак згорбився й перетворився на запитальний, то чи є підстави вважати, що на цей раз буде інакше?

Здається, є. „Наша Україна" і „Народна самооборона" не просто створили передвиборний „мега-бльок", а пішли значно далі: після виборів це вже буде єдина партія – можливо, велика і справді сильна, якщо її провідники зуміють запевнити достатній простір для всіх ідеологічних сеґментів, котрі природно вписуються в образ і державотворчий сенс української національної демократії.

Це нелегке завдання. Вже на самому початку об'єднання з переговорного трикутника випала „Українська правиця", дві потужніші сили дозволили собі подивитися на неї зверхньо: мовляв, якщо бачите себе разом з нами в єдиній партії, то двері для вас відчинені. Однак, практично у першу десятку „мегабльоку" ввійшли тільки активісти „Нашої України" і „Народної самооборони", у такому ось порядку: Юрій Луценко, В'ячеслав Кириленко, Арсеній Яценюк, Анатолій Гриценко, Микола Катеринчук, Ольга Герасим'юк, Віктор Балога, Ксенія Ляпіна, Руслан Князевич і Володимир Ар'єв.

Проте позитивний процес триває. Минулого тижня, 5 липня, в присутності Президента Віктора Ющенка десять політичних партій офіційно об'єдналися у передвиборний бльок: „Наша Україна", „Вперед, Україно!", Народний Рух, Українська республіканська партія „Собор", Українська народна партія, „Пора", Партія захисників Вітчизни, Конґрес українських націоналістів, Европейська партія України і Християнсько-демократичний союз. І хоч поза об'єднанням у гордій самоті залишився бльок Юлії Тимошенко, після підписання Декларації партійними провідниками Президент В. Ющенко з полегкістю відітхнув: „Надзвичайно тяжкі часи вже позаду...". Підтекст прозорий: попереду – просто тяжкі. Але ж чому, чому? Це що – фатум? Чи тільки кепська якість проводу, який свою політичну ролю звів до власного матеріяльного збагачення? Чомусь мало втішає зауваження директора київського Інституту ефективного розвитку Олега Бахтіярова, мовляв, „... це лише гротескний прояв загальносвітової кризи: політичні еліти більшости країн світу не розуміють характеру прийдешніх змін і зовсім не готові до них". То що, вибори 30 вересня не приведуть до влади кращу, вищу якість? Нема їй звідки взятись?

Ні, не все так зле. По-перше, „Наша Україна" В. Кириленка – це щось інше, ніж „Наша Україна" Романа Безсмертного; по-друге, позапартійний і непідкупний Ю. Луценко – це немалою мірою голос народу; по-третє, мабуть, можна покластися на запевнення Ю. Луценка, що він і Ю. Тимошенко обстоюють ту ж саму стратегію розвитку України; по-четверте, присутність у першій десятці таких мислячих, інтеліґентних особистостей, як М. Катеринчук і В. Ар'єв, неминуче витворить в новому парляменті інтелектуальне тло, на якому дуже блідо виглядатимуть знайомі нам персонажі, котрих український парляментаризм приваблював лише депутатською недоторканістю. Нарешті, добре

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Перу визнало Голодомор геноцидом проти українців

ЛІМА, Перу. — Парлямент Перу 21 червня визнав Голодомор в Україні 1932-33 років геноцидом проти українців, повідомила 5 липня прес-служба бльоку „Наша Україна", посилаючись на колишнього депутата Верховної Ради Оксану Білозір, заступника керівника депутатської групи Ради з міжпарляментських зв'язків з Перу. Сама резолюція буде передана до Посольства України в Перу, а потім – Президентові Вікторові Ющенкові. Перу стало першою країною в Латинській Америці, парлямент якої назвав геноцидом український Голодомор. До резолюції парляменту Перу таке рішення ухвалили парляменти 14 країн. *(„Кореспондент")*

В. Ющенко попросив Угорщину підтримати резолюцію ООН

БУДАПЕШТ, Угорщина. — Президент України Віктор Ющенко на зустрічі 10 липня звернувся до Президента Угорської Республіки Ласло Шойома з проханням підтримати ініціятиву України щодо ухвалення резолюції Генеральної Асамблеї ООН про визнання Голодомору в Україні 1932-33 років геноцидом проти українського народу. Президенти двох держав також обговорили питання двостороннього співробітництва і констатували тенденцію до активного поглиблення політичного діялогу між країнами. Під час переговорів В. Ющенко наголосив, що інтеґрація України до Евросоюзу є й залишається першочерговим зовнішньополітичним пріоритетом Української держави. Він також висловив вдячність угорській стороні за її активну підтримку евроінтеґраційних прагнень України. Зустріч відбулася у вузькому колі. Президент України перебував 10-11 липня з візитою в Угорщині. (*„День"*)

Україна й Польща створили Координаційну раду

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. — Зустріч Президента України Віктора Ющенка та Президента Польщі Леха Качинського відбулася 9 липня на Івано-Франківщині, у державній резиденції „Синьогора". Було створено Координаційну раду підготування до чемпіонату Европи з футболу 2012 року. У квітні Україна й Польща виграли організований УЕФА тендер на проведення чемпіонату. Відкриття Евро-2012 заплановане у Варшаві, а фіналу – в Києві. Президент Польщі Л. Качинський сказав: „Евро-2012 – це, звичайно, наш спільний успіх, але це також наша спільна проблема, бо треба здійснити цей проєкт так, щоб це було з користю для обох наших країн, щоб ми могли сказати, що це є загальний наш успіх". Другою темою, про яку теж говорили президенти, є питання нафтопроводу Одеса-Броди-Ґданськ. У травні цього року були досягнуті домовлености про створення спільної компанії зі здійснення проєкту Одеса-Броди-Плоцьк. У проєкті братимуть участь, крім України і Польщі, також Азербайджан, Грузія, Литва і Казахстан. (*Радіо „Свобода"*)

В. Ющенко розповів ОБСЕ про продажних депутатів

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко на відкритті засідання XVI сесії Парляментської асамблеї ОБСЕ 5 липня у Києві заявив, що сьогодні Україна творить власну демократичну традицію, яка є шляхом України до Европи. Він зауважив, що нещодавно Україна пройшла через випробування непростою парляментською кризою. За його словами, ще три місяці тому половина цієї залі (йдеться про сесійну залю Верховної Ради – УНІАН) була порожньою, бо понад 160 депутатів написали заяви про перехід з меншости до більшости у парляменті. Це сталося тому, що цих депутатів „просто перекупили" з метою створити абсолютну більшість у кількості понад 300 депутатів. Таким чином, за словами В. Ющенка, Україна „почала сповзати у політичну кризу". Разом з тим, зауважив Президент, українські політики знайшли волю для досягнення домовленостей, вислідом чого стало рішення провести позачергові парляментські вибори 30 вересня. В. Ющенко запевнив представників Парляментської асамблеї ОБСЕ, що новий парлямент отримає нову якість. „До залі прийдуть політичні сили з іншими принципами роботи", – сказав він. Одним з наріжних каменів процесу оновлення української політики Президент вважає скасування депутатської недоторканости. За його словами, ця норма найбільше гальмує очищення парляменту від злочинних схем та корупції. „Україні життєво необхідні нові, справедливі і непорушні правила державного і суспільного життя", - сказав В. Ющенко. (*УНІАН*)

Міністер оборони України попереджає

КИЇВ. — Будь-які спроби бльокувати міжнародні військові навчання „Сі Бріз-2007" будуть припинятися правоохоронними органами, заявив міністер оборони України Анатолій Гриценко 5 липня, перебуваючи в Одесі. Він зазначив, що є законодавчі підстави для проведення цих навчань. За словами А. Гриценка, за відповідний закон двічі голосувала Верховна Рада, рішення затверджено Радою національної безпеки та оборони, Президентом України та урядом, тому центральна влада плянує заходи загальнонаціонального маштабу. До таких заходів належить підготування Збройних сил і військових навчань. Напередодні про початок акцій протесту проти проведення навчань „Сі Бріз-2007" заявили комуністи. Антинатівський протест почали проводити на території Морської станції в Одесі. На початку червня 2006 року у Феодосії навчання „Сі Бріз-2006" зірвали представники низки політичних сил (КПУ, Бльок Наталії Вітренко, Партія Реґіонів та інші). У липні цього року на території Одеської та Миколаївської областей в рамках програми НАТО „Партнерство заради миру" заплановані міжнародні тактичні навчання „Сі Бріз-2007" за участю 1.2 тис. військовослужбовців з 13 країн. (*Радіо „Свобода"*)

Президент В. Ющенко віддає дочку Софійку в пластовий табір

КИЇВ. — Дочка Президента України Віктора Ющенка Софійка проведе табірну зміну в оздоровчому комплексі „Лімниця" в селі Вістова Калуського району Івано-Франківської області, куди з'їжджаються пластуни з усієї України. Цього року „Лімниця" приймає 200 пластунів молодшої групи з різних реґіонів України. Діти відпочиватимуть разом зі своїми виховниками. Відпочинок в оздоровчо-відпочинковому комплексі „Лімниця" для пластунів – перевірка здобутих протягом року знань. За час відпочинку діти знайомитимуться з історією Пласту, з правилами життя на природі, вчитимуться надавати першу медичну допомогу та готувати їжу на вогнищі. Також передбачено різноманітні ігрово-спортивні заняття. (*УНІАН*)

Карпатські праліси увійшли до списку ЮНЕСКО

КРАЙСТЧИРЧ, Нова Зеляндія. — Букові праліси Карпат України та Словаччини потрапили до престижного переліку ООН – про це 3 липня повідомлено на сайті Всесвітнього союзу охорони природи. Власне, ця організація і рекомендувала ЮНЕСКО включити Карпати до списку Всесвітньої спадщини. Доля номінантів вирішилась 28 червня в місті Крайстчирч, Нова Зеландія. Окрім спільної заяви України і Словаччини, номінувалися ще близько 20 країн, багато з них також потрапили до переліку Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. За словами керівників Карпатського біосферного заповідника, це визнання – велика честь для України, що має допомогти краще фінансувати і берегти карпатські праліси, які пам'ятають ще льодовиковий період. Щоправда, дирекція заповідника (а саме вона з 2003 року готувала заяву) не змогла поїхати на церемонію оголошення вислідів, бо в уряді не знайшлося грошей. Нагадаємо, що до списку Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО входять об'єкти трьох типів: природні, культурні і змішані (природні і культурні). В Україні вже є три об'єкти ЮНЕСКО – історична частина Львова, Софія Київська та Києво-Печерська Лавра. А відтепер маємо ще четвертий – Карпати. (*Інститут Масової Інформації*)

Суд визнав неправомірними дії адміністрації

ПОЛТАВА. — Господарський суд Полтавської области 2 липня визнав неправомірними дії Полтавської обласної державної адміністрації щодо встановлення в Полтаві пам'ятного знаку голові Директорії Української Народної Республіки Симонові Петлюрі. Суд арґументував своє рішення тим, що адміністрація не погодила з міською радою місце розташування пам'ятного знаку С. Петлюрі. Водночас суд не задовольнив вимогу міської ради про демонтаж установленого пам'ятного знаку С. Петлюрі, але зобов'язав адміністрацію утриматися від встановлення пам'ятника до узгодження всіх необхідних документів з Полтавською міською радою. Нагадаємо, пам'ятник С. Петлюрі в Полтаві плянувалося відкрити 22 вересня. 23 травня на місці майбутнього пам'ятника було закладено пам'ятний знак. Того ж дня 200 прихильників Партії Реґіонів і КПУ провели акцію протесту проти відкриття пам'ятного знаку. Міліціонери намагалися розігнати юрбу, зчинилася бійка, проте це не перерешкодило губернаторові та народним депутатам відкрити пам'ятний знак. Як повідомлялося раніше, ініціятором встановлення пам'ятника С. Петлюрі в Полтаві виступив губернатор Валерій Асадчев, його підтримали представники НСНУ, УНП, НРУ. Проти виступили – прихильники Партії Реґіонів і КПУ, голова облради Удовиченко, посадник Полтави Матковський. Спорудження пам'ятника передбачено Указом Президента України від 16 травня 2005 року „Про увічнення пам'яті видатних діячів Української Народної Республіки та Західньо-Української Народної Республіки". (*„Кореспондент"*)

Для успіху інформаційної кампанії про НАТО

КИЇВ. — Посол США в Україні Віліям Тейлор вважає, що в разі, якщо українці отримають відповіді на свої запитання щодо НАТО, рівень підтримки ідеї евроатлантичної інтеґрації в Україні зросте. Він уважає, що інформаційна кампанія буде якісною у тому разі, якщо вона здійснюватиметься самою Україною, а не кимось іззовні. Посол США був одним з учасників телемосту „Київ-Вашинґтон" і відеоконференції „НАТО – суспільство з спільними цінностями" 9 липня у Києві. Інший учасник – посол Словаччини в Україні Урбан Руснак звернув увагу на те, що в його країні до вступу до НАТО підтримка цієї ідеї була на рівні 25 відс., а після проведення інформаційної кампанії зросла до 60 відс. У. Руснак: „Ми просто намагалися знайти чіткі відповіді на ті питання, які хвилювали громадян". (*Радіо „Свобода"*)

Обрали голову Конституційного суду України

КИЇВ. — 10 липня на спеціяльному пленарному засіданні Конституційного суду України головою суду обрано Андрія Стрижака. Він народився 1947 року в с. Дубрівка Ужгородського району Закарпатської области в селянській сім'ї. Закінчив Харківський юридичний інститут, працював слідчим прокуратури на Одещині, прокурором і суддею в Закарпатській області. З 1988 року – суддя Верховного суду України, з 1996 року – голова Закарпатського обласного суду. У грудні 2004 року на шостому з'їзді суддів України призначений суддею Конституційного суду України. 4 серпня 2006 року, після складення присяги, вступив на посаду судді Конституційного суду України. Кандидат юридичних наук. Заслужений юрист України. Попередній голова КС Іван Домбровський був звільнений з посади за власним бажанням 17 травня. (*УНІАН*)

Президенти України та Угорщини відкрили пам'ятник Т. Шевченкові

Президент України Віктор Ющенко (ліворуч) та Президент Угорщини Ласло Шойом під час відкриття пам'ятника Т. Шевченку у Будапешті. Фото: УНІАН

БУДАПЕШТ. – 11 липня Президент України Віктор Ющенко та Президент Угорської Республіки Ласло Шойом взяли участь у відкритті пам'ятника Тарасові Шевченкові в угорській столиці. Президент України висловив вдячність владі Угорщини та Будапешту за сприяння у спорудженні пам'ятника. „Цей пам'ятник має бути ознакою українсько-угорської дружби", – підкреслив Президент Угорщини. Автор пам'ятника – професор Львівської національної академії мистецтв Іван Микитюк. (УНІАН)

Відбулося...

(Закінчення зі стор. 1)

те, що через „мегабльок", навіть якщо потім він і не перетвориться в єдину партію, пройдуть в парлемент рухівці, республіканці, кунівці, християнські демократи – інакше вони не здолали б тривідсоткового бар'єру, а без них парлямент був би менш представницьким.

Певна річ, несподіванки будуть. Знайдуться охочі вносити міжусобиці в „мегабльок", загострювати конкуренцію між ним і БЮТ, і все ж Партія Реґіонів, найімовірніше, навіть якщо збільшить кількість депутатських мандатів за рахунок тих виборців, котрі розчарувалися в соціялістах і комуністах, не зможе створити депутатську більшість. Водночас це може змусити її зробитися політично гнучкішою, здатнішою на конструктивну співпрацю – саме на це сподівається Президент, намагаючись припинити – помагай йому в цьому, Боже! – взаємну ворожнечу в суспільстві, внутрішньо примирити його.

Та й 32-35 відсотків за Партію Реґіонів – це, швидше за все, вигадка. Володимир Полохало з Інституту соціології Національної Академії Наук України вважає, що „цей міт продукують соціологічні служби, які є або приватною власністю структур, близьких до Партії Реґіонів, або обслуговували її в 2006 році".

Щоправда, оглядачі висловлюють занепокоєння з того приводу, що й ці позачергові вибори відбуватимуться за тим законом, який пропонує виборцеві „кота в мішку" – закриті партійні списки, та ще й лукавішим, ніж раніше, чином: партію тепер можуть представляти п'ятеро будь-яких депутатів з загального списку, не конче перша п'ятірка. Поставлять наперед таких гарненьких, припудрених...

Але найбільшою несподіванкою буде проєкт нової Конституції України, який може невдовзі стати предметом загальнонародного референдуму. І річ зовсім не в тому, що він міститиме такі драстичні новації, як ідея двопалатного парляменту, зменшення терміну його повноважень, скасування депутатської недоторканости чи відмова від недолугої політреформи з її наміром перетворити України з президентсько-парляментської на парляменсько-президентську.

Головна проблема ось: чи зуміють партійно-політичні середовища піднятися над самими собою і покликати до авторства тексту нового Основного закону найпрофесійніших, найчесніших і найдалекоглядніших спеціялістів, які будуть творити цей текст від імені майбутньої України і в її ім'я? Ось що каже цитований вище О. Бахтіяров: „Без національної ідеї Україна просто не виживе. Але це повинна бути універсальна ідея – такого маштабу, який властивий сильним народам. Це має бути потужна широкомаштабна ідея, проєкт нового устрою світу. Хто перший зформулює й почне реалізацію подібного проєкту, той і займе панівні позиції в світі, оскільки запропоне свої правила. Україна може вистояти, лише зробивши щось небачене й нечуване, створивши основи нового устрою людської співдружности. Цього не потрібно боятися – навколо нас або європейські суспільства, що старіють, або суспільства, які прагнуть відновити свої традиційні цінності, як це відбувається в ісламському світі. Про новий світ покищо тільки мріють. Наскільки мені відомо, такі спроби є лише в Україні і Росії...".

У Москві триває переслідування Бібліотеки української літератури

У ч. 24 „Свобода" вже повідомляла про аґресивні виступи проти Бібліотеки української літератури в Москві. Пресова служба реґіональної громадської організації „Українці Москви" 10 липня повідомила редакцію, що на засіданні підкомісії з питань співпраці національних меншин Російсько-Української міждержавної комісії поширено звіт, у якому стверджується, що голова цієї організації, Заслужений працівник культури Російської Федерації і України Вікторія Скопенко ніби запропонувала перетворити українську бібліотеку на „бібліотеку дружби народів". В. Скопенко такої заяви не робила. На засіданні підкомісії вона виступила проти такого перетворення, що плянувалося на березень, за наполяганням руху молодих політичних екологів Підмосков'я „Мєстниє". Під цим тиском безпідставно замінили провід бібліотеки, звільнили сім працівників. Були спроби цензурування фондів, заборони діяльности Українського історичного лекторію. З приводу переслідувань єдиної в Росії державної установи такого роду до редакції надійшов лист з Києва, який подаємо нижче.

До прогресивної громадськости Російської Федерації

Комітет з Національної премії України ім. Тараса Шевченка глибоко стурбований подіями, що відбуваються в Москві навколо Бібліотеки української літератури. Можна було б вважати це внутрішньою справою Росії, якби не те, що „точкові" удари по Бібліотеці тісно пов'язані з численними антиукраїнськими публікаціями в російській періодиці, замахами на життя та вбивствами національно свідомих українців – громадян Російської Федерації. До цієї низки подій долучилися також провокаційні дії державних органів Росії щодо видатних діячів української культури, яким заборонено в'їзд до Російської Федерації.

Цей малопривабливий контекст змушує нас апелювати до сумління тих, кого ми, українські діячі культури, вважаємо нашими друзями, колегами і однодумцями в справі захисту громадських прав і свобод, відстоювання самобутности й національної ідентичности кожної культури, зокрема в Російській Федерації та в Україні.

Сподіваємося на Ваші рішучі дії щодо захисту українського центру культури в столиці Вашої держави. Віримо в те, що спільними зусиллями нам вдасться захистити унікальну українську інституцію та забезпечити можливість її нормального функціонування з користю не лише для москвичів, а й представників усіх народів Вашої багатонаціональної Батьківщини.

Роман Лубківський, Марія Матіос, Іван Драч, Микола Жулинський, Іван Марчук, Борис Возницький, Павло Мовчан, Вячеслав Брюховецький, Ігор Римарук, Михайло Слабошпицький.

Володимир Кличко захистив титул чемпіона за версією „IBF"

КИЇВ. – Найкращим боксером сучасности у надважкій категорії назвав Володимира Кличка уславлений чемпіон Ленокс Люїс. Але перемога в чемпіонському поєдинку проти Леймона Брюстера в ніч з 6 на 7 чипня коштувала молодшому з братів Кличків зламаної руки. Ще в першому равнді бою українець травмував ліву руку. Щоправда, ушкодження не завадило В. Кличку здобути переконливу перемогу технічним нокавтом у шостому равнді. Ця перемога дозволила українцеві вкотре відстояти чемпіонський пояс за версією „IBF", а також реваншувати за прикру поразку від того ж таки Л. Брюстера трирічної давнини. Після бою на зламану руку В. Кличкові наклали гіпс. На повне відновлення українському чемпіонові знадобиться близько двох місяців.

Л. Льюїс вважає, що потенціял В. Кличка дозволяє йому претендувати на звання абсолютного чемпіона у надважкій категорії. Проте чинні володарі чемпіонських поясів за іншими версіями не бажають ризикувати титулами й здоров'ям у поєдинку з В. Кличком. *(Радіо „Свобода").*

Володимир Кличко після переможного бою. Фото: УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

У США могла проникнути „Аль- Кайда"

ВАШІНҐТОН. — У США могла проникнути невелика група бойовиків „Аль-Кайди" для здійснення нападу на урядовий об'єкт, повідомив 10 липня телеканал Ей-Бі-Сі (ABC). „Високопоставлені співробітники спецслужб, посилаючись на найновішу розвідувальну інформацію, передбачають, що невелика група терористів „Аль-Кайди" в цей час прямує в США або вже прибула на територію країни", - повідомляє телеканал. У зв'язку з цим 12 липня відбулося спеціяльне засідання в Білому Домі з участю представників різних структур. Основними темами обговорення були міри, необхідні для зменшення загрози й для підвищення безпеки урядових будинків і державних службовців. Крім того, глава Департаменту внутрішньої безпеки США Майкл Чертоф заявив, що в нього є „інстинктивне почуття" небезпеки, яка наближається. За даними Департаменту внутрішньої безпеки США, національний рівень терористичної загрози поки залишається незмінним: для авіоліній – високий (жовтогарячий, або четвертий за п'ятибальною шкалою), для іншої території США – підвищений (жовтий або – третій за п'ятибальною шкалою). (*„Кореспондент"*)

Від бомби в Іраку загинуло понад 100 осіб

БАГДАД, Ірак. — У бомбовому нападі у містечку на півночі Іраку в суботу, 7 липня, загинуло понад 100 осіб і близько 250 поранено. Вибух у невеличкому місті Амірлі, на південь від Кіркуку, спричинив смерть десятків осіб і ще десятки виявилися під завалами зруйнованих будівель. Бомба була закладена у вантажний автомобіль і розірвалась у самому центрі людного ринку. Ще 22 особи загинуло у кав'ярні у провінції Діяла, де смертник підірвав себе на похоронній церемонії. Поліція у Багдаді повідомила, що родина з семи осіб загинула, коли від артилерійського удару обвалився дах. Серед загиблих були батьки та четверо їхніх дітей, віком від дев'яти до 17 років, і ще один родич. Американські та британські війська також повідомили про жертви у своїх лавах. Американці кажуть, що за останні кілька днів загинуло шестеро американських вояків. На півдні Іраку загинув один британець. (*ББС*)

У Секторі Ґаза звільнено британського журналіста

ҐАЗА. — 4 липня звільнено Алана Джонстона, якого майже чотири місяці утримувала в заручниках радикальна палестинська група. Викрадачі передали його представникам угруповання „Гамас", яке домагалося звільнення репортера. Сам А. Джонстон заявив, що почувається добре. Колишній голова палестинського уряду, представник „Гамасу" Ісмаїл Ганія сказав, що викрадення А. Джонстона суперечило інтересам палестинського народу. А. Джонстон подякував всім, хто долучився до кампанії з вимогою його звільнення. На прес-конференції А. Джонстон сказав, що останні 16 тижнів були найгіршими у його житті. Він розповів, що час від часу міг слухати радіо і дивитися телепрограми Бі-Бі-Сі і що кампанія з його звільнення допомагала йому психологічно. Британський міністер закордонних справ Дейвид Мілібенд висловив велику радість з приводу звільнення А. Джонстона. Батько А. Джонстона Ґрем промовляв з родинного помешкання у Шотландії. Він сказав, що його і всю родину переповнює почуття радости. Бі-Бі-Сі подякувала всім, хто працював заради звільнення А. Джонстона, як у самій корпорації, так і на Близькому Сході. (*ББС, „Німецька хвиля"*)

Міністерство оборони Японії очолила жінка

ТОКІО. — Радник з національної безпеки Японії Юріко Коіке 3 липня була призначена новим міністром оборони країни. Попередній японський міністер оборони Фуміо Кюма оголосив ранком того ж дня про свій відхід в зв'язку з тим, що він назвав атомне бомбардування Гірошіми і Наґасакі неминучим фіналом Другої світової війни. Заяви міністра привели до зниження популярности партії напередодні виборів до верхньої палати парляменту, що відбудуться 29 липня. 1 липня Ф. Кюма вибачився за свої висловлення, однак, це не врятувало його від критики з боку правлячої партії та японців, що вижили в бомбардуванні. Бомбардування Наґасакі відбулося 9 серпня 1945 року і стало причиною загибелі понад 70 тис. осіб, ще десятки тисяч умерли згодом від радіяційного опромінення. За три дні до цього атомну бомбу було скинуто на Гірошіму, її жертвами стали 140 тис. городян. 15 серпня 1945 року Японія підписала капітуляцію. (*„Кореспондент"*)

Москва розсекретила матеріяли репресій 1920-1950 років

МОСКВА. — Федеральна служба безпеки (ФСБ) Росії розсекретила архівні матеріяли періоду масових репресій 1920-1950-их років, відповідно до колишнього указу Бориса Єльцина. Тепер з архівами може ознайомитися будь-яка людина. Як повідомив начальник управління реєстрації і архівних фондів Федеральної служби безпеки Василь Христофоров, для цього потрібно звернутися з письмовим запитом. За словами В. Христофорова, процес розсекречення почався з моменту видання указу про зняття обмежувальних грифів з матеріялів щодо масових репресій. Цей указ був підписаний 23 червня 1992 року тодішнім президентом Росії Борисом Єльциним. (*Радіо „Свобода"*)

Обрано нові сім чудес світу

ЛІСАБОН, Португалія. — У ніч на неділю, 8 липня, в Лісабоні на урочистій церемонії були оголошені підсумки інтернет-голосування за сім нових чудес світу. До списку ввійшли Велика китайська стіна, мавзолей Тадж-Магал в Індії, амфітеатр Колізей у Римі, висічене в камені місто Петра в Йорданії, статуя Христа Спасителя в бразилійському Ріо-де-Жанейро, місто інків Мачу-Пічу в Перу та місто майя Чічен-Іца в Мехіко. Серед переможців не виявилося атенського Акрополя, паризької Ейфелевої вежі, статуй з острова Великодня, британського Стовнгенджу, а також московського Кремля, що були включені „короткого списку" фіналістів. Інтернет-голосування було організовано швайцарським режисером і музейним куратором Бернардом Вебером. З довгого списку 77 претендентів на звання „нове чудо світу" журі відібрало 21, за яких пропонувалося голосувати на сайті або по телефону. За словами організаторів, з січня 2007 року, коли почалося голосування, вони одержали майже 100 млн. голосів. Тим часом ЮНЕСКО, що займається в тому числі збереженням культурних цінностей, відмовилася офіційно підтримати проєкт. „Список семи нових чудес світу буде вислідом приватної ініціятиви й не вплине яким-небудь тривалим або істотним чином на збереження обраних пам'ятників", – говориться в оприлюдненій у червні заяві організації. (*„Кореспондент"*)

У Буенос-Айресі сніг випав уперше за 79 років

БУЕНОС-АЙРЕС, Арґентина. — Незвичайне явище спостерігали 9 липня десятки тисяч жителів арґентинської столиці: вперше за останні 79 років на Буенос-Айресі ринув справжній снігопад. У вівторок, 10 липня, Арґентина відзначає національне свято - День незалежности, і багато арґентинців жартома називають сніг подарунком Всевишнього. Більшість мешканців арґентинської столиці, яка розташована в субтропічній зоні, де середня річна температура повітря становить 15 градусів вище нуля, побачили сніг уперше в житті. У той час температура повітря знизилася до одного градуса тепла. За даними метеорологічної служби Арґентини, востаннє сніг випав в Буенос-Айресі 27 липня 1928 року. Дорожня поліція просила автомобілістів по можливості утримати від поїздок і обмежила швидкість руху до 40 кілометрів на годину. (*УНІАН*)

Сочі обрано місцем Зимових олімпійських ігор

ҐВАТЕМАЛА. — Російське місто Сочі прийматиме Зимові олімпійські ігри 2014 року. Сесія Міжнародного олімпійського комітету віддала причорноморському містові перевагу перед південнокорейським Пхйончханом і австрійським Зальцбурґом. Місто-переможець оголосив у четвер Президент МОК Жак Роґе в місті Ґватемалі, столиці однойменної латиноамериканської держави. У Сочі пряму трансляцію засідання МОК з Ґватемали дивилися близько 20 тис. осіб, які зібралися у центрі міста. Президент Росії Володимир Путін привітав громадян своєї країни: „Вибір на користь Сочі і підготування до Олімпійських ігор, безумовно, буде потужним стимулом для розвитку півдня Росії. Я абсолютно впевнений, що ми проведемо Олімпіяду на найвищому рівні". Сочі виграло в Пхйончхана в другому колі голосування членів МОК. Перше коло не виявило переможця, але вилучило Зальцбурґ з подальшого змагання. Підтримати своїх кандидатів до Ґватемали приїхали керівники Австрії, Південної Кореї і Росії – Канцлер Альфред Ґузенбавер, Президент Но Му Гйон і Президент В. Путін. І Зальцбурґ, і Пхйончхан уже претендували на проведення зимових Олімпійських ігор 2010 року, але програли канадському Ванкуверові. Сочі виставило свою кандидатуру вперше. У Росії ще жодного разу не відбувалися ігри зимової Олімпіяди. Літні Олімпійські ігри 1980 року відбулися в тодішньому Радянському Союзі з бойкотом багатьох країн. (*Радіо „Свобода"*)

Нова найбагатша людина світу

МЕХІКО СИТІ. — Мехіканське фінансове видання „Сентідо Комун" каже, що мексиканський підприємець Карлос Слім Гелу випередив Біла Ґейтса і став найбагатшою людиною світу. Інтернетвидання каже, що нещодавнє зростання цін на акції, якими володіє К. Слім вивело його статки на рівень майже 68 млрд. дол., що на 8 млрд. більше ніж у Б. Ґейтса – засновника компанії Майкрософт. К. Слім володіє 33 відс. найбільшої в Латинській Америці компанії мобільного звязку та має підприємницькі інтереси в банківській і тютюновій галузях. (*ББС*)

США відсвяткували 231-ий День Незалежности

ВАШІНҐТОН. — При підвищених заходах безпеки пройшов день 4 липня, у Вашінґтоні – День Незалежности. Під посилену охорону було взято летовища, станції метро, адміністративні будинки. Патрулі з спеціяльно навченими собаками перевіряли громадський транспорт. За оцінками міської влади, подивитися на численні паради, концерти і феєрверки прийшли від 300 тис. до пів млн. осіб. Для того щоб потрапити, наприклад, на Національний бульвар, де відбувалися основні святкування, їм треба було пройти через спеціяльні контрольні пункти. Коштувало святкування Дня незалежности американцям приблизно в 2.5 млд. дол. Історія Дня незалежности почалася з гасла Оподаткування без представництва (Taxation without representation) – у XVIII столітті 13 колоній у Північній Америці платили податки Англії і при цьому не були представлені в парляменті. Другий колоніальний континентальний конґрес 11 червня 1776 року під час зустрічі у Філядельфії зформував комітет і прийняв документ, який формально розірвав усі зв'язки з Великобританією. До проєкту документу було внесено 86 виправлень. Остаточний варіянт документу був схвалений Континентальним конґресом 4 липня 1776 року – у цей день Декларація про незалежність побачила світ. Офіційно свято День незалежности було визнано 4 липня в 1870 року, а в 1938 році Конґрес прийняв рішення, що цей день є не просто святковим, а ще й оплачуваним вихідним для всіх держслужбовців. (*„Кореспондент"*)

Палата представників США призначила 77 млн. дол. на проєкти в Україні

ВАШІНҐТОН. – 20 червня цього року Палата Представників США схвалила законопроєкт H.R. 2771 – про розподіл фондів на 2008 рік. Він містить статтю, присвячену Україні. Мова йде про важливість економічного розвитку України для успішного утвердження демократії: „Комітет вважає, що найбільшою надією для української демократії є здійснення економічних сподівань українського народу". Законопроєкт, який пропонує призначити 77 млн. дол. на проєкти в Україні, висловлює підтримку курсові уряду США „на зміцнення економічного росту України".

В той час, як Україна продовжує демонструвати свою вірність демократичним методам державного управління та вирішує внутрішні політичні конфлікти виключно методами діялоґу, законопроєкт „підтримує зусилля США, спрямовані на зміцнення демократичних засад України та заохочує Бюро керівника закордонної допомоги виділити фонди на такі програми, які відповідають політиці США".

Палата Представників США також позитивно оцінила працю Українського Конґресового Комітету Америки (УККА). Хоча рекомендації законопроєкту не є обов'язковими, аґентства керуються його вказівками для розподілу фондів. Тому УККА надзвичайно радий, що активна праця нашої громади була визнанана на такому високому рівні.

УНІС

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Є багато посад, на які недоцільно призначати військовослужбовців-жінок. Там, де йде бойове зіткнення, де є небезпека для життя. Чинне законодавство не передбачає, що на випадок війни ми зможемо розраховувати на жінок. Але я вдячний тим жінкам, які працюють в Збройних Силах з максимальною віддачею, вони дуже педантичні, в багатьох випадках більш організовані, ніж мужчини. Плюс – додатковий фактор психологічно сприятливого клімату в колективі. Тому що присутність жінки відразу піднімає мужчин в їхніх очах, вони стають більш культурні, більш стримані, більш підтягнуті. Тобто від цього дуже позитивний здобуток для Збройних Сил".

Міністер оборони України **Анатолій Гриценко**

6 серпня виповниться 350 років з дня смерти Богдана Хмельницького

Серед великих для історії України імен особливе місце належить відомому провідникові українського народу, блискучому організаторові українського війська та засновникові Української козацької держави – гетьманові Богдану Хмельницькому, 350-ліття від дня смерти якого припадає на 6 серпня 2007 року.

Б. Хмельницький своє життя присвятив справі служіння народу – спочатку як відважний вояк, захисник рідної землі, а пізніше як блискучий стратег і практик, військовий і державний діяч. Очолене ним у 1648 році повстання на Запорізькій Січі (тоді ж його було обрано гетьманом України) поклало початок національно-визвольної боротьби, у ході якої було здобуто блискучі перемоги над польськими військами під Жовтими Водами, Корсунем, Пилявцями, здійснено облогу Львова і Замостя, результатом чого стало звільнення України від панування чужоземців. Проте найбільшою заслугою Б. Хмельницького стала ідея створення Української незалежної держави та, як результат, утворення Війська Запорізького, козацько-гетьманської держави українців. Не маючи вишколеної інтелігенції і засобів попередньої держави, він доклав великих зусиль до розбудови таких важливих інституцій, як військо, адміністрування, судочинство, економіка, фінанси, культура. Відносно демократична форма правління козацької держави викликала зацікавлення істориків.

Важливо відзначити, що ці досягнення Б. Хмельницький здобув в умовах виснажливої і не завжди переможної боротьби з ворогом, а пошуки стратегічних партнерів не завжди приносили очікувані воєнні і політичні успіхи, як це сталося внаслідок сумнозвісного договору з Московською державою у Переяславі. Однак, збудована Б. Хмельницьким Українська козацька держава стала підґрунтям до утворення Української Народної Республіки та остаточно – незалежної держави Україна.

Світовий Конґрес Українців закликає українців усього світу гідно відзначити 350-ту річницю від дня смерти великого українського гетьмана Богдана Хмельницького проведенням різноманітних культурно-освітніх заходів, лекцій в школах та молодечих виховних організаціях, тематичних публікацій, наукових конференцій та вивченням матеріялів для широкого ознайомлення сучасників зі славною історією наших великих предків.

За Світовий Конґрес Українців:
Аскольд Лозинський,
президент
Віктор Педенко,
генеральний секретар
Торонто – Ню-Йорк
3 липня 2007 року

Посол України до ООН Юрій Сергєєв зустрівся з Президією НТШ-А

НЮ-ЙОРК. – 29 червня Постійний представник України до ООН Посол Юрій Сергеєв зустрівся з членами Президії Наукового Товариства ім. Шевченка у будинку НТШ-А. На зустрічі від Представництва України до ООН був присутній також 2-ий секретар Посольства Віталій Погрібний, а від НТШ-А - президент НТШ-А д-р Орест Попович, 1–ий заступник президента д-р Роман Андрушків, скарбник д-р Дарія Дика, науковий секретар д-р Роман Процик, д-р Лариса Онишкевич, д-р Тарас Гунчак, мґр. Світлана Андрушків, проф. Василь Лопух та проф. Василь Махно.

Відкрив зустріч президент НТШ-А д-р Орест Попович. Він поінформував дипломатів про діяльність Товариства, співпрацю з українськими науковими та культурними інституціями в США та в Україні, про підтримку Товариством українознавчих проєктів, участь у наукових конференціях, про стипендії НТШ-А для докторантів і пост-докторських дослідників в США та для аспірантів в Україні.

Д-р Роман Андрушків заторкнув проблему українізації системи „Майкрософт". Кілька років тому, з ініціятиви Математично-фізично-технічної секції НТШ-А, розпочато кампанію за створення української версії „Майкрософта" у програмах, які свого часу закупило для України Міністерство освіти України. Багаторічні зусилля НТШ-А увінчалися успіхом – представник компанії „Майкрософт" в Україні повідомив, що цього року програмне забезпечення у двох найбільш поширених програмах, „Vista" і „Office" ,вже льокалізовано саме українською мовою.

На важливу проблему з українознавства –цензурування наукових журналів з українознавства з боку уряду України наголосив науковий секретар НТШ-А д-р Роман Процик. Йдеться передусім про комуністів, які використовують урядові посади в Україні для поширення партійних цілей, вилучаючи з наукової літератури незручні для них матеріяли. Д-р Р. Процик висловив загальне занепокоєння академічних кіл щодо майбутнього стану досліджень Голодомору 1932-33 рр. Це викликано недавнім виступом голови Державного комітету архівів України, яка намагається засекретити документи про комуністичні репресії, щоб закрити доступ до цієї інформації науковцям та суспільству (див. „Урядовий Кур'єр", ч. 104, 14 червня 2007 року, ст.4). На думку присутніх членів НТШ-А, таке політичне втручання Комуністичної партії у наукову та культурну сфери творить неґативний образ урядові України в очах Европи та Америки.

Д-р Лариса Онишкевич звернула увагу дипломатам на не цілком задовільний стан культурницької політики в Україні, котрий зводиться останнім часом до закриття важливих українських культурних осередків, зокрема Державної наукової архітектурно-будівельної бібліотеки ім. В. Г. Заболотного та Національного центру театрального мистецтва ім. Леся Курбаса у Києві.

Турботи НТШ-А у цих справах підсумовано в листі, який передано Послові Ю. Сергеєву.

Зі свого боку, Посол Ю. Сергеєв висловив вдячність НТШ-А, що члени Президії зустрілися з ним і поділилися інформацією про важливі справи щодо науки і культури. Посол розповів про можливості для спрямування праці уряду України щодо розв'язання згаданих проблем і про низку проєктів, які дипломатичні представництва у Ню-Йорку плянують здійснити разом з українськими організаціями, зокрема із НТШ-А.

Д-р Орест Попович та директор бібліотеки НТШ-А мґр. Світлана Андрушків показали Послові Ю. Сергеєву бібліотеку та архівні збірки НТШ-А і висловили гостям з ООН подяку за зацікавлення справами української науки.

Насамкінець дипломати України одержали в подарунок ряд нових видань НТШ-А.

Ця зустріч сприяла розумінню ситуації в Україні та поширила базу для подальшої співпраці у науковій та культурній діяльності.

Пресова група НТШ-А

За столом в НТШ (зліва по колу): Роман Андрушків, Орест Попович, Дарія Дика, Світлана Андрушків, Лариса Онишкевич, Василь Махно, Посол Юрій Сергеєв, Віталій Погрібний, Тарас Гунчак.

Посуха завжди невчасна

Такої спекотної весни та перших днів літа в Україні ще не бачили від початку метеорологічних спостережень. Від посухи й тривалої відсутности опадів найбільше постраждали вісім областей – Одеська, Миколаївська, Херсонська, Кіровоградська, Запорізька, Дніпропетровська, Донецька й Луганська. За підрахунками уряду, від посухи у деяких областях постраждало до 80 відс. посівних площ. І якщо в минулі роки Україна мала можливість експортувати зерно, то нині думає над тим, чи вистачить нового зерна для власних потреб і чи є в країні достатньо запасів продовольства. Торгівля на українському ринку зерна практично зупинилася: виробники очікують прогнозів на врожай цього року, а експортери очікують скасування квот на вивезення пшениці. За відсутности торгівлі зерном ціни на нього зростають, що призводить до складностей у закупівлях харчових підприємств. Кабінет Міністрів заявив про намір припинити експорт зерна і ввести нульові ставки ввізного мита на його основні види. Фармери просять владу домовитися з банками: чимало із них брали кредити на посіви під майбутній урожай, однак, тепер, коли очікують мінімальних врожаїв, кредити віддавати буде нічим. Уряд обіцяє подовжити виплату кредитів на рік, однак, де взяти гроші, щоб посіяти знову – невідомо.

Україна виявилася не єдиною потерпілою від посухи. Міжнародна рада з зерна в Лондоні різко – на 7 млн. тонн — знизила прогнози світового збору пшениці від 1 липня 2007 до 30 червня 2008 року в основному через недобір урожаю в Україні та Росії. За оцінкою цієї ради, в Україні зберуть 13 млн. тонн пшениці, хоч раніше очікувалося 17 млн. В Україні недобір зерна може становити 15-20 відс. – майже чверть валового збору країни. Пильно стежать за ситуацією на українських полях і з Москви. Міністер сільського господарства Росії Олексій Гордєєв пояснив, що в міністерстві відстежують ситуацію в сусідній державі, оскільки у двох країн – одні ринки збуту. Посуха вже обійшлася Україні в 1 млрд. грн.

Посуха „висвітлила" ряд проблем сільського господарства України. Метеорологи вважають, що нинішня спека – не стільки аномалія, скільки – закономірність. Україні тепер варто чекати постійного спекотного літа та безморозної зими. А це означає, що необхідно думати про побудову зрошувальних систем. Експерти кажуть, що це питання треба вирішувати терміново, бо декілька сухих сезонів боляче вдарять по економіці країни.

Повільно розвивається система страхування посівів виробниками зерна, не привченими до такої практики. На запитання про страхування селяни відповідають, що страхове обслуговування передбачає і посуху, і град, але їм складно вгадати, від чого може загинути врожай. Страхувальники визнають: послуга досить дорога. Але і виплати, в разі, якщо настане страховий випадок, значні. Окрім того, половину внесків аграріям відшкодовує держава. Торік на ці компенсації Харківщина, наприклад, отримала з державного бюджету 600 тис. грн., а витратила тільки чверть з них. Цього року ризик утратити врожай на Харківщині застрахували тільки три фармерських господарства. Настав час ламати таку нерішучість.

Але є й позитивне: ціна зерна на внутрішньому ринку буде рости, що, у свою чергу, зробить вигідним його продаж вітчизняному споживачеві. Тепер у портових складах без руху перебуває 600 тис. тонн зерна пшениці. Якби був на нього попит, його давно б експортували. А тепер продати його на внутрішньому ринку буде вигідніше. Проте це не усуває загрози зростання цін на борошно і вироби з нього, яке зашкодить добробутові численних родин.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛИПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Липень 41-го: розстріли у в'язницях

Коли відбудеться суд над Комуністичною партією Радянського союзу за численні злочини проти людства, то серед них мають бути й страти влітку 1941 року тисяч українців, які були без слідства і суду ув'язнені в Україні. 4 липня 1941 року заступник народного комісара внутрішніх справ СРСР Чернишов звернувся до свого зверхника – народного комісара Лаврентія Берії з пропозицією: „Дальше вивезення в'язнів з тюрем прифронтової смуги вважаю недоцільним через крайнє переповнення тилових в'язниць". Л. Берія радо погодився на пропозицію вивезти в тил тільки чимав-тих, які необхідні для розкриття „аґентури ворога", кримінальних забрати на працю оборонного характеру, а решту – розстріляти.

І вже 12 липня начальник тюремного управління НКВД Філіпов доповідав Чернишову, що до в'язниць західної України були відряджні 16 відповідальних працівників (по два до кожної) для виконання наказу Л. Берії. За тиждень були розстріляні у Львові – 2,464 особи, в Дубно – 260, в Стрию і Самборі – 1,101, в Перемишлі – 67 (тільки їх встигли вивезти до Самбора, де ростріляли, а інших визволило німецьке військо), в Тернополі – 560, в Чорткові – 123, в Станіславові (Івано-Франківську) – 1,000. Тисячі в'язнів були вивезені з Тернополя, Чорткова, Кременця, Чернівців, Хотина, Миколаєва, Житомира, Дніпропетровська, Запоріжжя, Чернігова, Прилук, Полтави, Києва до в'язниць Сибіру, Казахстану і Уралу, а ті, які йшли етапом, опинилися в тюрмах Умані, Кам'янця-Подільського, Вінниці та інших, де їх теж наздоганяли кулі НКВД (тільки в Умані страчено 767 осіб). Офіційний документ безпристрасно констатує: „З тюрми Києва від 6 до 12 липня евакуйовано 2,769 в'язнів, 346 розстріляно". В колонах, які йшли пішки, лютувала смерть: з тюрем у Чернівцях було етаповано пішки 757 в'язнів, з яких пройшли через Харків на Нову Туру тільки 214 осіб. В документах НКВД часто вживаються формулювання: „вибули за першою категорією", що теж означало масовий розстріл. Кати ретельно сповіщали своїм зверхникам, що у Львові і усі „вибулі за першою категорією" закопані у підвалах, у Золочеві – в парку, в Станіславові – на подвір'ї тюрми, а в Самборі залишилося незакопаними 80 трупів.

Капітан НКВД Філіпов скаржився Москві, що „в усіх тюрмах західних областей УРСР тільки особовий склад тюрем приводив вироки до виконання, а з боку НКВД ніякої допомоги не було". У доповідних документах про страти в'язнів вказується чимало прізвищ катів, які варто занотувати для історії. Так, в Чорткові начальником тюрми був Левчук, в Кременці – Рябов, в Бережанах начальником районного відділу НКҐБ був Федорченко (відділи НКҐБ – попередника КҐБ – переважно проводили розстріли), його службовцем – лейтенант Максимов, начальником тюрми – Красан, політруком тюрми – Молитвин, представником НКВД з Києва – Панін. Красан скаржився на Максимова, з вини якого „робота у тюрмі якісно не завершена" – трупи страчених вивозили двома вантажівками, але німці розбили ці авта і трупи залишилися на терені місцевої військової частини.

В службових паперах НКВД є згадки про спроби місцевих боївок ОУН визволити в'язнів. В Бережанах у тюремників було тільки 11 гвинтівок, тому службовці районного військового комісаріяту „усували усякі підступи ОУН до тюрми". У Золочеві „здійснено кілька нападів оунівської банди, але особовим складом тюрми вони були відбиті".

У цій публікації наведені тільки окремі факти з великої архівної спадщини НКВД, яка свідчить про жорстокість катів. Але й згаданого досить, щоб пом'янути жертви липня 1941 року і ще раз нагадати громадськості про свавілля комуністичного режиму у поневоленій Україні.

Л. Хм.

Помер перекладач Євген Попович

КИЇВ. – 6 липня помер Євген Попович – видатний перекладач, один з останніх представників великої перекладацької школи шістдесятництва. Є. Попович був для багатьох з нас не лише другом, а й частиною нашого життя, моральним мірилом професії і присутності у світі.

Завдяки його праці між Україною і Европою не було кордону.

Вічна йому пам'ять – в наших душах, в нашій праці. Допоможімо ж один одному зробити так, щоб ця втрата не стала ще однією прірвою в пам'яті суспільства, а була будівничою енерґією громадянської і професійної свідомости.

Оксана Пахльовська

Євген Попович народився 25 червня 1930 року в селі Межирічі Черкаської области. Закінчив Канівське педаґоґічне училище, Київський університет ім. Тараса Шевченка за фахом – філолоґ-ґерманіст. Перекладав з німецької мови на українську прозові твори німецьких письменників.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чи варто підтримувати приходьків?

Нещодавно Президент США Джордж Буш відвідав Косово, де висловив свою підтримку прагнень краю до незалежности від Сербії. Досі цей двомільйоновий край втішається автономією. Позиція Дж. Буша щодо албанців здивувала мене, бо ж південна частина Сербії-Косово – це колиска сербського народу, його культури, релігії, історії. За Косово, як знаємо, точилася завзята, кривава, жорстока війна між сербами-автохтонами і албанцями-зайдами. Під час цієї війни албанці виганяли з Косова сербів, вбивали їх, нищили їхні історичні культурні надбання, їхні святині, а серби жорстоко відплачували албанцям.

Звідки ж взялися албанці-мусульмани в південній, християнській частині Сербії? Ще коли сербсько-албанська війна була в повному розпалі, у місцевій американській бібліотеці я знайшов історію Сербії, і дещо з прочитаного залишилось в моїй пам'яті. Отже, Сербія, як також сусідні країни, протягом дуже довгого часу була окупована Османською імперією, яка проіснувала 500 років. Під намовою і заохотою Австрії серби вчинили повстання проти окупантів-турків. Повстання було придушене. Втікаючи від жорстокої розправи турків, населення Косово подалося на північ, залишаючи терен, який турки заповнили албанцями – своїми одновірцями.

То що ми, українці, сказали б, якби, наприклад, на Київщині, включно з Києвом (це ж колиска нашого народу), росіяни творили більшість населення і вирішили збройно вигнати українське корінне населення з цієї території, відриваючи її від решти України, а президент іншої країни став на їхньому боці? Це була б велика кривда й несправедливість! Я стаю не так в обороні сербів, як в обороні справедливости. Серби, хоч і слов'янський народ, ніколи не співчували українцям в недолі, вони завжди обожнювали російського царя і звеличували росіян, а це, напевно, тому, що Росія завжди стояла й стоїть в їх обороні. З сербами я трохи знайомий ще з Німеччини і Англії. Вони, в основному, добрі люди, і горнулися до нас, українців, бо це, мовляв, свої люди-слов'яни. Однак, коли їм говорили про наші болі від Росії, то вони дивилися на нас байдужими очима.

Володимир Колюбінський,
Фініксвил, Пенсильванія

Діти не знали української пісні

Учасниці українського фолкльорного ансамблю.

Недавно я почула на вулиці завзяті дитячі пісеньки. Відкривали крамницю дитячого взуття та одягу. На весь квартал звучали дитячі співи, але тільки російською мовою. Жодної української пісні не було. Коли я почала готувати свято Незалежности, то звернулася до керівників дитячих колективів з проханням зробити дитячий концерт з українських пісень. Виявилось, що дитячі колективи не знають української пісні.

В Ленінському районі Дніпропетровська проживає близько 200 тис. осіб. Знають українську пісню всього два дитячих колективи, які очолюють Раїса Яцевич і Вікторія Савлюк. Співати вони вміють, але, на жаль, не мають пристойного одягу, вишитих сорочок. Ті, в яких вони виступають, пожовтіли від часу, тому вони соромляться фотографуватися. Потрібні тканина і нитки для гуртка вишивання, кошти на гурток кулінарії, але фондових джерел ми не маємо.

Ми маємо надію на закордонних українців, що зберегли національну ідею. Такі українці мають відчуття, хто в Україні справді потребує допомоги.

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

Хто визнав 14 жовтня святом УПА?

У зверненні Світового Конґресу Українців з нагоди 100-річчя народження Романа Шухевича та 65-річчя створення Української Повстанської Армії (Торонто-Ню-Йорк, 12 лютого 2007 року) говориться: „День 14 жовтня 1942 року був визнаний Головним командуванням УПА офіційною датою створення Української Повстанської Армії...".

У постанові Української Головної Визвольної Ради від 30 травня 1947 року („Причинки до суспільного мислення". Українська Головна Визвольна Рада. Збірка документів за 1944-1950 роки. Торонто, 1988, стор. 47) написано: „В місяці жовтні 1942 року, на Поліссі, постали перші відділи, що дали початок Української Повстанської Армії".

Для вшанування цього моменту дня 14 жовтня, що збігається з історичним козацьким святом Покрови, вводиться як святковий день УПА".

Постає питання: хто ж визнав день 14 жовтня 1942 року датою створення УПА?

Ярослав Колодій,
Дженкінтавн, Пенсильванія

Юрій Соловій народився у Львові

У „Свободі" 27 квітня була надрукована стаття про смерть художника Юрія Соловія, яку написав Богдан Бойчук. Там він подає, що Ю. Соловій народився в 1921 році у Старому Самборі. Інша стаття про Ю. Соловія була надрукована в „The Ukrainian Weekly" 6 травня, де говориться, що він народився у Львові. Я хотів би знати, де насправді народився Ю. Соловій?

Д-р Осип Оришкевич,
Прінстон, Ню-Джерзі

Від редакції. Подаємо статтю про Юрія Соловія з „Вікіпедії" – вільної енциклопедії.

Соловій Юрій, 1912 року народження, маляр родом зі Львова, де закінчив мистецько-промислову школу в 1944 році. Згодом жив у Німеччині і США. Понад 20 виставок: у групі українських мистців у Національній Баварській ґалерії (1947) і ґалереї Ґюнтер Франке (1971) у Мюнхені, в Музеї у Нюрнберзі (1950), в університетах Чикаґо (1960) і Ню-Йорку (1972), в ґалеріях Торонто і Ню-Йорку. Творчість Ю. Соловія позначена спершу впливами неокубізму, у 1950-1960-их роках – нюйоркської експресіоністичної школи. Твори багаті на релігійну тематику. Останнім часом експериментував у нових незвичайних матеріялах скульптури і малярства (пластик, пір'я тощо). Характеристичні твори: „Материнство" (1947), „Астральне" (1948), „Розп'яття„ (1950, 1969), „1,000 голів" (1971).

Львів, як місце народження Ю. Соловія, подає також „Енциклопедія українознавства".

Влітку струмок листів міліє...

Літня пора позначилася деяким зменшенням числа листів до „Свободи"... Думається, що причиною стала не тільки спека, а й певне полегшення політичного протистояння в Україні, яке досі тривожило багатьох наших читачів. Останнім часом надійшло кілька листів від нашого постійного дописувача **Юрія Кравчука** з Вільмінґтону, Делавер, який осуджує українських політиків, котрі, на думку автора листа, зраджують Україну. В іншому листі Ю. Кравчук підтримує Валентина Мороза, інтерв'ю з яким вміщено в ч. 26. Водночас він вважає, що Донбас не повинен мати якихось федеративних устремлінь, бо він є невід'ємною частиною України. В третьому листі Ю. Кравчук застерігає українців від зазіхань Росії, яка завжди чинила Україні великі прикрощі.

Роман Кукуруза з Сакраменто, Каліфорнія, вболіває за Верховну Раду і пропонує узгіднити, що депутатом не може бути людина з кримінальним минулим, платня його не повинна перевищувати суми п'яти мінімальних платень громадян України, пенсію депутатам слід визначати на загальних підставах, позбавити їх різних пільг і юридичної недоторканости.

Від **Е. Локот** з Луїсвілу, Кольорадо, надійшла відбитка статті „Квіти і терня УГА", надрукованої 4 листопада 1989 року в газеті „Комсомольський прапор" (місце видання не подано). Дякуємо, але „Свобода" уникає передруковування публікацій з інших видань, та ще й з такою назвою.

У редакційній пошті є також два вірші. Вірш „Не журися" надіслав **Василь Фіняк** з Сан-Сити, Арізона, але не зазначив, чи це його твір, чи іншого автора. **Олександра Керша** з Бирлінґтону, Вермонт, надіслала свій вірш в дарунок Президентові США Джорджеві Бушеві до його дня народження – 7 липня.

З 45 учнів залишилась третина

Нас покарали найбільше, бо ми були патріотами України і брали участь у національно-визвольній боротьбі. В 1930-1931 роках почалося творення артілей і колгоспів, то люди цуралися усього, аби не йти в колгосп. У 1931-1932 роках були засновані урядом так звані „смертноносні бригади", які забирали зерно, худобу, а кого виганяли з хати, то давали так званий „вовчий білет", який позбавляв людину нормального життя. А багатьох таки убили або вислали на Соловецький острів.

Влітку 1932 року бригади озброїлися щупами, щоб було легше знайти заховані хліб, збіжжя. Забирали усе, навіть печений хліб. Пшоно висипали на землю. У кого були примітивні жорна, то їх знищили. Взимку 1933 року почався жах – люди масово помирали з голоду. Золото, срібло й дорогоцінні речі купував Торґсін.

Наша сім'я жила в селі Куземин Охтирського району Сумської області. Ми з братом Афанасієм (йому було 25 років, а мені – 11) їздили до Харкова в Торгсін, возили червінці та мамині дукачі й хрести. У Харкові не давали померти на вулиці. Міліція з тяговими автами збирала голодних й вивозила за місто в балку і там викидала. Я з братом теж був в тій балці, але мали ще сили вилізти й піти знову до міста. У нас в школі, в моїй клясі, було 45 учнів, а на осінь залишилося 15.

Іван Зубченко,
Оксфорд, Пенсильванія

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Творчий вечір Василя Махна у Чикаґо

ЧИКАҐО. – 16 червня в Українському інституті модерного мистецтва (УІММ) любителі сучасної української літератури мали нагоду взяти участь у презентації нової збірки поезій Василя Махна „Cornelia Street Café”, яка недавно вийшла у київському видавництві „Факт”. В цій книжці, яка носить назву відомої в Ню-Йорку кав’ярні, де сучасні письменники й поети мають змогу читати свої твори різними мовами, вміщено нові та вибрані поезії В. Махна, написані між 1991 і 2006 роками. Також на цьому вечорі автор читав уривки зі своєї драми-оперети „Coney Island”, записаної на DVD. І хоч заголовки обох нових видань – англійською мовою, але поезії і драма написані українською. Заголовки тільки інформують читачів, де відбуваються описані сцени, або де їх вже читали в Ню-Йорку (в цьому місті проживає автор від 2000 року).

Творчість В. Махна передає сучасне життя в Ню-Йорку як новоприбулих українців, так і українців попередньої хвилі. В. Махно дуже реально описує життя новоприбулих, особливо в драмі „Coney Island”, де ми зустрічаємо „героя” Ваню Сумського, який перебуває в Америці вже 15 років і дійшов до останньої зупинки свого життя – живе на пляжі.

В поезіях В. Махна відчувається пульс сучасного життя в усіх його аспектах. Поет то дивиться збоку на ситуацію, то відчуває її глибоко усім єством свого героя. Пережиття персонажів сприймали і слухачі, бо В. Махно читав свої твори з великим почуттям, яке передавалося публіці.

Вечір відкрила голова літературної секції УІММ Віра Боднарук, яка ознайомила присутніх з творчим доробком автора. Він бо не тільки поет, але й есеїст, драматург і перекладач. Це вже другий його виступ в Чикаґо, перший був у 2003 році, коли про творчість В. Махна розповідав проф. Богдан Рубчак – відомий літературознавець та поет Нюйоркської групи.

Слухачі мали нагоду розпитувати автора про ідеї його творах, а також висловити свої думки про почуте. В дружній атмосфері, при каві й солодкому, вечір добігав до кінця.

На вечорі Василя Махна (зліва): Олег Коверко, Марта Фаріон, Олена Прийма, Василь Махно, Віра Боднарук, Орися Кардозо, Люба Маркевич.

Віра Боднарук

20-21 серпня в Донецьку відбудуться річні збори Ради директорів СКУ

Річні наради Ради директорів СКУ відбудуться 20-21 серпня у Донецьку. Програма включає урочистості перед пам’ятником Тараса Шевченка та пам’ятною дошкою на честь Василя Стуса. Відбудуться пресові конференції, а також зустріч з громадськістю Донецька.

Ділова програма передбачає інформативні доповіді представників майже 40 країн української діяспори – від Австралії до Узбекистану, з п’яти континентів світу. Присутні також вислухають звіти рад і комісій СКУ, президента та інших представників виконавчої влади СКУ. У програмі передбачено обговорення відзначення 75-ої річниці Голодомору, призначення дати і місця наступного IX Конґресу СКУ, запланованого на 2008 рік, статутові зміни та прийняття нових членів з діяспори.

За дальшими інформаціями можна звертатися на тел.: (416) 323-3020 чи електронну адресу: congress@look.ca.

СКУ

Зустріч з Послом України в Австралії

СІДНЕЙ, Австралія. – Після святкового апелю Пласту і СУМ-у 1 липня в залі Дому молоді голова Управи Об’єднання Українських Громад Петро Лютак представив присутнім Посла України Валентина Адомайтиса та його дружину Аллу, яка сиділа в залі в товаристві членок Союзу Українок. Посол виявнив походження свого не зовсім українського прізвища. Він – з литовського роду, його родина жила в Україні і давно зукраїнізувалася. В. Адомайтис народився й виріс в столиці України і почувається українцем. Далі Посол розповів нам про свою кар’єру професійного дипломата. Раніше він був Послом України в Індії, ґрунтовно обізнаний з азійсько-індонезійсько-австралійським реґіоном.

Посол В. Адамайтис висловився гостро критично на адресу тих проросійських політиків в Україні, котрі чинять перешкоди українському національному відродженню. Але, як всі попередні посли й генеральні консули України в Австралії, він вважає Росію стратегічним партнером України. Разом з тим він переконував присутніх, що стрижневою ідеєю Президента Віктора Ющенка є вступ до Европейського союзу. Новий Посол України в Австралії не сумнівається, що Україна стане членом ЕС, але готовність до цього кроку держава повинна довести самостійно. Теперішню політичну ситуацію в Україні Посол вважає випробуванням для демократичних сил, і головне завданням, яке стоять перед суспільством, – це подолання корупції.

Амбасадор і його дружина Алла Діденко взяли участь у відзначенні 100-річчя від народження Головного командира УПА Тараса Чупринки й 65-річчя УПА в Сіднеї. Під час цієї зустрічі Посол В. Адамайтис пообіцяв передати Президентові В. Ющенкові загальну підтримку ідеї посмертного присвоєння Головному командирові УПА Романові Шухевичеві звання Героя України.

Марічка Галабурда-Чигрин

Благодійний концерт на будову храму

ПАРМА, Огайо. – Благодійний концерт „Нової української хвилі" з метою збирання фондів на будівництво Патріяршого собору УПКЦ в Києві відбувся в неділю, 17 червня, в залі парафії Покрови Пресвятої Богородиці. Концерт у виконанні зірок України був приємною несподіванкою для любителів української пісні, і вплинув на їхнє духовне збагачення.

У неділю, на День Батька, панувала спека, але це не перешкодило, і заля була заповнена глядачами. Мирослава Роздольська, керівник відділу зв'язків з громадськістю у секретаріяті Патріярха, голова „Української нової хвилі", відкрила концерт, привітала гостей, представила Заслужену артистку Лілію Остапенко, композитора і співака, Народного артиста України Павла Дворського.

Концерт почався молитвою „О, Господи", яку виконав П. Дворський. М. Роздольська розповіла про будову Патріяршого собору в Києві, що має стати символом духовної єдности і місцем молитви українців усіх поколінь.

Л. Остапенко виконала з своєї збірки „Сторона моя" пісні „Єдина Україна", „Лілея", „Доля", „Тиха вода", „Гай", „Україна моя" та інші. П. Дворський виконав із збірки „Стожари" пісні „Смерекова хата", „Чарівна горянко", „Перехрести мене, мамо, на дорогу", „Мати", італійською мовою – „Червона рута" та інші, а на закінчення дует П. Дворського і Л. Остапенко заспівав пісню „Збудуймо храм". Діти обдарували співаків букетами квітів.

Зворушлива була кінцева сцена, коли П. Дворський, Л. Остапенко і М. Роздольська утворили „живий ланцюг", до якого долучилися матері з немовлятами на руках – як символ духовного єднання і любови.

Євген Бачинський

Частина „живого ланцюга" у Пармі.

Виставка „Українпекс-2007"

ТОРОНТО. – 16–17 червня в ґалерії Канадсько-Української мистецької фундації відбулася виставка „Українпекс-2007". Виставляли свої збірки члени „Товариства українських колекціонерів" (Торонто) і гості разом з Міжнародним союзом українських філателістів та нумізматиків. 16 червня, відбулося офіційне відкриття виставки. Голова Товариства Славко Калин попросив до слова президента Міжнародного союзу д-ра Інґерта Кузича з Спрінґфілду, Вірджінія. У короткому слові він привітав присутніх, а тоді новий Генеральний консул України в Торонто д-р Олександер Данилейко відкрив виставку.

На виставці була не тільки різноманітна українська філателія та нумізматика, а також конверти з різних часів нашої історії, чужі марки, перебиті тризубами, марки Карпатської України 1920-их років, паперові гроші, таборова ДП пошта, екслібриси українських мистців, навіть спортові картки спортсменів українського походження. Кожна колекція була в рамках, де поміщувалося 16 сторінок однієї тематики. Одна рамка мала конверти з марками України, які проєктував мистець Василь Василенко. Там також був його проєкт марки, присвяченої Романові Шухевичеві, запроєктованої на 2007 рік. Годі все згадати, бо на виставці не було жодної повторної теми.

У виставці брали участь колекціонери з Торонто, Дітройту, Вашінґтону та Мюнхену, Німеччина. Колекціонери могли дати свої збірки суддям для оцінки. До різних категорій зголосилося 10 колекціонерів. Зібрання оцінювали міжнародні судді Ендру Кронін та Френк Алусіо. У своїх заувагах вони підкреслили високу якість виставленого.

Першу нагороду здобув д-р Інґерт Кузич за колекцію „Львів в поштовій історії за часів Австрії".

Виставка була доказом багатства нашої історії та культури. Варто зробити цю виставку пересувною.

Оксана Бризгун-Соколик

До свята дітей – пакунок в Україну

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 29 травня до будинку Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) завітала американська сім'я Войниловичів з трьома малолітніми дітьми – двома дівчинками і хлопчиком. Обидві дівчинки, Рона і Карлі, є близнюками-сиротами і були адоптовані з України. Сирота-хлопець походить з Росії. Метою візити в ЗУАДК була великий пакунок шкільного приладдя, який Войниловичі вислали в Україну бідним дітям. Це шкільне приладдя зібрали американські діти з нагоди дня народження адоптованих дівчат. Цей приклад гідний наслідування. Чи не варто було б запровадити такий звичай в українському середовищі на користь бідних дітей в Україні?

Методій Борецький

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

52. Книга Рут: вдова-моавитянка стала бабусею царя Давида

Коли Рут повернулася з поля і принесла багато ячменю, Ноомі порадила невістці увечорі піти в кращому одязі на тік, де молотитиме Боаз і, коли він повечеряє і ляже відпочивати, лягти біля ніг його. Боаз був зворушений вчинком Рут і пообіцяв, що викупить поле, котре належало Елімелехові, а тепер на нього мав право ближчий родич покійного. Також він дав Рут шість мірок ячменю, щоб вона не поверталася до свекрухи з порожніми руками. Вранці Боаз зустрів чоловіка, який мав право на це поле і попросив продати поле йому. Так і сталося, після чого Боаз разом з полем узяв собі дружиною Рут, „щоб не було знищене ім'я померлого між братами його". Рут народила сина Оведа, що був батьком Єсея, а той став батьком царя Давида, з роду котрого втілився Ісус Христос.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

УКРАЇНА І СВІТ

Свято дитячого об'єднання „Стежкою добра"

РІВНЕ. – 1 червня на театральній площі відбулась благодійна акція, присвячена Міжнародному дню захисту дітей. Вперше було проведено свято для дітей з особливими потребами – інвалідів.

Діти разом з батьками мали змогу переконатися у вартості кожної особистості, у тому, що у дітей-інвалідів повинні бути такі ж самі права та можливості, як і в інших. Об'єдналися батьки дітей інвалідів і створили громадську організацію „Стежкою добра". 1 червня було вирішено провести конкурс малюнку на асфальті та виставку дитячих творів.

Серед дітей-інвалідів є багато талановитих. Вони пишуть вірші, гарно малюють. На виставці дитячих робіт можна було побачити чудові вироби з дерева, прикраси з бісеру та інші роботи, виготовлені руками дітей-інвалідів. Рясний дощ, що був зранку, завадив дітям малювати на асфальті, тому вони завзято малювали на аркушах паперу.

Потім діти співали, читали вірші. Всі вони отримали подарунки, а переможці були відзначені грамотами та цінними подарунками – це були чудові пізнавальні книги. Підтримку у проведенні цього свята надали члени фракції „Батьківщина" (БЮТ) у Рівному.

Я теж належу до обласної громадської організації батків дітей-інвалідів „Стежкою добра". Моя адреса: вул. Олени Теліги, 65/39, Рівне, 33005 Ukraine.

Щирі дитячі посмішки, чудовий настрій, які так необхідні для маленьких інвалідів, панували під час цього свята. І ми продовжимо традицію таких свят.

Тетяна Конончук

На святі „Стежкою добра" у Рівному.

„На нашім боці перевага“

До 100-річчя від народження Олега Ольжича

Олег Ольжич

Осип Зінкевич

Життя майбутнього поета, археолога-вченого, політичного і революційного діяча Олега Ольжича розпочалося 8 липня 1907 року в Житомирі у родині відомого поета Олександра Кандиби-Олеся і Віри Свадковської. Дитинство провів у Пущі-Водиці біля Києва. У 1923 році О. Ольжич виїздить разом з матір'ю до батька за кордон, де той перебував з 1919 року. Родина поселюється біля Праги у Чехословаччині.

О. Ольжич у 22 роки життя закінчив Карловий університет у Празі, а рік пізніше, 18 жовтня 1930 року, захистив докторську дисертацію на тему „Неолітична кераміка Галичини“ і став одним з наймолодших докторів археологічних наук. Навчаючись у Карловому університеті, під час літнього семестру він був слухачем на літературно-історичному факультеті в Українському педагогічному інституті ім. Миколи Драгоманова, а також слухав лекції в Українському Вільному Університеті у Празі.

У тих роках він був головним організатором українського громадського і культурного життя у Празі. Брав участь в археологічних експедиціях і розкопках, працював у музеях різних европейських країн, брав участь у міжнародних конференціях і симпозіюмах. Його праці з археологічних досліджень були публіковані в українських, чеських, югославських, німецьких, англійських виданнях, він був визнаний одним з найкращих спеціялістів слов'янської археології.

У 1932 році він нав'язав ділові наукові зв'язки з Американською школою передісторичних дослідів, яка разом з Фоґ-музеєм мистецтва Гарвардського університету і Піботі-музеєм того ж університету, запросила його, включивши до складу американської археологічної експедиції в Югославії, де вони проводили археологічні дослідження неолітичних і пам'яток ранньої бронзи.

У 1936-1937 роках О. Ольжич, при допомозі Міжуніверситетського інституту в Римі, працював в Італії. Влітку 1938 року відвідав Північну Америку, займався організуванням українського наукового життя у США.

О. Ольжич був поетом з дитинства, з покликання. Три перші вірші, які збереглися до нашого часу, він написав 8 і 9 листопада 1915 року, коли йому було всього вісім років, а в дев'ять років написав невеличку п'єсу „Куряче подвір'я“, сповнену почуттям жалю до живих істот. Маючи 13 років, коли він жив з матір'ю у Пущі Водиці біля Києва, і бачив окупацію України більшовиками. У дитячій голові зроджується мабуть перший, його патріотичний вірш:

Не зірвеш сонця, кат, з небес,
Не зірвеш України стяга!
На нашім боці сам Зевес,
На нашім боці перевага.

У 1931 році О. Ольжич, зформований вже поет без філологічної освіти (а йому тоді вже було 24 роки), доктор археологічних наук, пише батькові (лист від 18 травня 1931 року), що у нього „не наукове думання і відсутність насолоди від нього“, що він „тип чуттєвий, естет“. З рішучістю він писав батькові „Література? Тут я вірю, що докажу щось. І ця віра є рішаюча“. І у таких його життєвих умовах творилася його поезія. Були у О. Ольжича спроби прозових творів. Декілька з них були опубліковані, а серед них найбільше визнання отримало оповідання „Рудько. Життєпис одного півня“, яке було опубліковане 1928 року у Празі під псевдом „О. Лелека“.

Починаючи з 1929 року, вірші О. Ольжича почали з'являтися у „Літературно-науковому вістнику“ і „Вістнику“ (які редагував Дмитро Донцов), у „Студентському віснику“ (Прага) та інших. Його поетичній творчості присвячено багато статтей відомих українських діяспорних літературознавців і критиків – Євгена Маланюка, Володимира Державина, Олега Ждановича, Остапа Грицая, Миколи Неврлого, Юрія Бойка, Юрія Шевельова, Остапа Тарнавського, Міртали Калитовської, Наталії Пазуняк, Анатолія Юриняка та багатьох інших.

Приблизно з 1934 року поетична творчість О. Ольжича дещо призупиняється, натомість його зацікавлення українською літературою у підрадянській Україні зростає. З'являються його статті на виховні теми молоді, з літературознавства – статті про творчість Василя Мисика, Дмитра Фальківського, про „войовничу“ неоклясику, дещо пізніше – про українську поезію 1920-1930-их років в Україні і поезію еміґрантську. Серед всіх літературознавчих статтей вирізняється досконалим знанням і осмисленням проблеми і тематики голоду в українській радянській літературі 1920-1930-их років – стаття „Голод і сучасна українська література“.

О. Ольжич від самого початку свого зрілого життя був прихильником ідеології українського націоналізму. Після створення ОУН у 1929 році, він зразу стає її членом. О. Ольжич шукав альтернативи для української культурної політики, культурної політики бездержавного народу. У 1935 році у паризькому „Українському слові“ появляється його стаття „До проблеми культурної ділянки“, у якій він аналізує не лише культурну політику фашизму і комунізму, але і дуже прискіпливо культурну політику більшовицької влади в радянській Україні. Його маштабність думки і аналітичний підхід у питанні осмислення ролі, ваги, значення і призначення культури для поневоленого народу висувають його, 28-річного молодого науковця-археолога на передове місце серед теоретиків української політичної думки й української культурної політики.

У 1937 році голова Проводу Українських Націоналістів полковник Євген Коновалець покликав до життя Культурну референтуру Проводу, яка мала формувати духовість нового українця на відповідних національних філософсько-світоглядовихосновах. Першим головою референтури був призначений О. Ольжич. Невдовзі появилося ряд його статтей з цієї ділянки, зокрема „Облога культури“ (1937), „В авангарді героїчної доби“ (1938), „Українська культура“ (1942) та інші, у яких на підставі історіософічних досліджень і потреб українського часу він визначав нові напрямки української культурної політики як загальнонаціональної, а не обмеженої до одного політичного угрупування.

Повернувшись восени 1938 року зі США, О. Ольжич був призначений представником Проводу Українських Націоналістів у Карпатській Україні. Там йому припало найбільше випробування. Після угорської окупації Карпатської України О. Ольжич був ув'язнений, сидів у тюрмі у м. Тячеві, звідки йому вдалося вирватися, і вже у квітні 1939 року повернувся назад до Праги. Від кінця 1939 року аж до вибуху Другої світової війни у червні 1941 року більшу частину свого часу він проводив між Прагою і Краковом, очолюючи, крім Культурної референтури, також Комісію державного плянування, до якої запросив низку визначних українських вчених.

На самому початку Другої світової війни Культурна референтура перенесла свою діяльність в Україну. У Києві було створено Спілку українських письменників, організовано видання часопису „Українське слово“, журналу „Літаври“, розпочато культурно-просвітницьку діяльність. У дуже короткому часі німецькі окупанти Києва арештували і розстріляли членів референтури – Олену Телігу і її чоловіка Михайла, Івана Ірлявського, Миколу Чирського, а також новоприбулих і місцевих співробітників Референтури – Івана Рогача, Ореста Чемеринського, Петра Олійника, Федора Гайового, Костя Гупала, Романа Біду та інших.

Під час Другої світової війни О. Ольжич був призначений заступником голови Проводу Українських Націоналістів полк. Андрія Мельника, а у 1944 році, аж до часу свого ув'язнення, виконував обов'язки голови Проводу на українських землях, окупованих німцями. У 1941 році він став головним організатором Української Національної Ради у Києві, яку очолював проф. Микола Величківський, а у 1944 році – співтворцем Всеукраїнської Національної Ради у Львові, був автором визвольної концепції у духовному і організаційному аспектах, визначав напрямки політичної і революційної діяльности ОУН в окупованій німцями Україні.

На час найактивнішої політичної і революційної діяльности О. Ольжича припадає розкол ОУН, який формально звершився 10 лютого 1940 року у Кракові створенням нової організації з тією самою назвою на чолі з Степаном Бандерою. До кінця свого життя О. Ольжич переживав цей розкол і не міг переконливо збагнути причин розколу, тому вдався до української історії. І так зродилася його перша праця „Дух руїни. По сторінках історії“, видана окремою брошурою 1940 року у Празі, а після вбивства 31 серпня 1941 року у Житомирі двох провідних членів Проводу Українських Націоналістів – Миколи Сціборського і Омеляна Сеника-Грибівського, появляється у вересні 1941 року його друга праця під тією ж назвою.

Уже восені 1941 р., коли зясувалася виразна німецька окупаційна політика в Україні („на Україну прийшли не визволителі, а окупанти“), О. Ольжич перейшов у підпілля і звідти керував всією революційною діяльністю. У 1942 році О. Ольжич був властивим керівником українського протинімецького націоналістичного підпілля, коли ще не зовсім було ясно, хто стане переможцем у війні. О. Ольжич і його співробітники збирали матеріяли і документи про німецькі злочини і звірства в Україні. Спільно з Яковом Шумелдою вони підготували документальну працю про німецькі репресії в Україні, назвавши книжку „Революція рве кайдани“. Рукопис везла з Кракова до Львова для їх видання підпільним способом зв'язкова О. Ольжича Ґена (Євгенія Зелінська). Під час облави у Перемишлі, вона потрапила у руки німецької поліції разом з рукописом, була заарештована і запроторена у німецький концтабір.

25 травня 1944 року О. Ольжич вибирається з невідкладною справою до Львова, де на місці зустрічі його схопило ґестапо і перевезло до концентраційного табору у Саксенгавзені. У той час у тому концентраційному таборі були ув'язнені провідні члени обидвох відламів ОУН – ОУН.

О. Ольжича посадили у спеціяльну концтабірну в'язницю, прикувавши його ланцюгами, які уможливлювали зробити людині всього чотири кроки в одну і другу сторону. Допитували його і вели слідство, застосовуючи тортури, німецькі офіцери Міллер, Шульце, і балтійський російськомовний німець Вірзінґ. Вони і закатували О. Ольжича в ніч з 9 на 10 червня 1944 року.

* * *

Олег Ольжич був визначним вченим-археологом, неперeсічним поетом, ідеологом, літературознавцем, політиком і революціонером, рівного якому ані в той час, ані у наш час, у нас, українців, не було і нема. Для багатьох дослідників залишиться нерозгаданим питання, чому в час, коли німці програвали на всіх фронтах, вони вирішили вбити саме О. Ольжича і нікого іншого з кількох десятків провідних членів обидвох націоналістичних організацій, які в той час були також ув'язнені у тому ж самому німецькому концтаборі. Чому саме О. Ольжича? Велич духу і мужність О. Ольжича налякали велику Німеччину, налякав її його інтелектуальний потенціял як провідника майбутньої України. Нездоланий дух людини може налякати, покорити і здолати імперії і їхні народи. Своєю величчю духу, гідности і мужности О. Ольжич переміг гітлерівську Німеччину.

Новини з Острозької академії

Юрій Шухевич – гість Острозької академії

Історію можна забути, можна перекручувати, фальшувати, але в жодному випадку не можна змінити. Зустріч з відомою людиною – багатолітнім політв'язнем, правозахисником, видатним громадським і державним діячем, Героєм України, сином Головного командира УПА Романа Шухевича Юрієм Шухевичем, яка нещодавно відбулася в Національному університеті „Острозька академія", дала можливість студентам ще раз збагнути, наскільки складним та багатозначним виявляється історичне минуле нашого народу.

21 травня виповнилося 100 років від дня народження генерал-хорунжого, Головного командира Української Повстанської Армії, голови Генерального секретаріяту Української Головної Визвольної Ради та голови Проводу ОУН Романа Шухевича. Він не лише виступив ініціятором розбудови збройних сил українського народу, а й був політиком-революціонером, стратегом національно-визвольної революції, талановитим полководцем і творцем повстансько-партизанської боротьби за честь і волю українського народу.

До 100-річчя від дня народження цієї леґендарної особистости в Острозькій академії відбулася наукова конференція на тему: „Україна в боротьбі за державність: до 100-ліття з дня народження Романа Шухевича". Протягом тижня демонструвалися фільми з національно-визвольної тематики, фотографії з життя Романа Шухевича та його родини, діяла тематична виставка монографій, присвячена цій знаменитій постаті.

Про нього багато писали історики, науковці пишуть про нього як про людину, що цінувала незалежність своєї держави навіть більше, ніж навіть власне життя. „Відчувалася його батьківська любов, він був вимогливий, але досить справедливий", – сказав про батька на зустрічі із студентами Острозької академії Ю. Шухевич. В одинадцятирічному віці був арештований і вивезений до Сибіру. Сорок шість років, а це фактично все життя, син Романа Шухевича провів у політичному ув'язненні, внаслідок чого втратив зір. Однак, всупереч дуже тяжким обставинам, у тюрмах і засланнях брав активну участь в українському визвольному русі. Повернувшись в Україну інвалідом I-ої групи, Юрій Шухевич

Юрій Шухевич в Острозькій академії

продовжує самовіддано займатися громадсько-політичною діяльністю. У серпні 2006 року йому присвоїли звання „Герой України". «Ми жертвували життям, здоров'ям, родинами, віддавали все, аби захистити честь і волю українського народу. Ми довели, що нашою долею буде розпоряджатися наш народ, а не Москва, Варшава чи Берлін", – зазначив на зустрічі Ю. Шухевич. За його словами, тепер все залежить від молодого покоління, яке повинне знати правду про минуле свого народу, задля впевнености у майбутньому й побудови міцної держави.

Сьогодні постає питання, чому стільки суперечок виникає у представників різних реґіонів України з приводу визнання чи не визнання ОУН і УПА воюючою стороною у Другій світовій війні. Ця проблема вже неодноразово обговорювалася на державному рівні, в наукових колах, засобами масової інформації. Ось як стосовно цього висловився Ю. Шухевич: „Визнати потрібно всіх учасників національно-визвольних змагань – і Січових стрільців, і вояків діючої армії УНР, і січовиків Карпатської України, і вояків УПА, й інші угрупування й організації, як борців за волю і незалежність українського народу".

Студенти Острозької академії підтримують таку думку і вважають, що всіх, хто боровся за вільну незалежну Україну, потрібно пам'ятати й віддати їм належне.

Олексій Костюченко

* * *

Посол Польщі відвідав академію

Посол Республіки Польща в Україні Яцек Ключковський відвідав Національний університет „Острозька академія", де зустрівся з ректором університету Ігорем Пасічником, студентами та викладачами.

На зустрічі порушувалися питання вступу України до Европейського союзу, подальшої співпраці обох країн, зокрема в галузі освіти, спільного проведення Чемпіонату Европи з футболу у 2012 році. Я. Ключковський є істориком за освітою, працював журналістом, зокрема і в Україні, тому є знавцем українських питань у Польщі. Зважаючи на спеціялізацію Я. Ключковського, студенти цікавилися історичною тематикою, а також спрощенням візового режиму при перетині кордону між Польщею та Україною.

На згадку про Острозьку академію Я. Ключковському був вручений переклад Острозької Біблії українською мовою. Я. Ключковський прибув до університету у супроводі дружини Єви, якій І. Пасічник подарував монету Острозької академії.

Вікторія Скуба

Посол Польщі в Україні Яцек Ключковський (зліва) і ректор Ігор Пасічник. Фото: Ярослав Мізерний

* * *

Утворено „Залізний фонд" для фінансування досліджень

Українське Історичне Товариство (УІТ) протягом понад 40-річної діяльности багато уваги приділяє дослідженню української діяспори, тому УІТ підтримало ідею створення в Національному університеті „Острозька академія" Інституту дослідження української діяспори, а пізніше – катедри історії української діяспори.

Інститут дослідження української діяспори було створено у січні 2002 році рішенням Вченої ради університету. Його директором було призначено Аллу Атаманенко, члена-кореспондента Української Вільної Академії Наук у США та дійсного члена УІТ, голову Осередку УІТ в Острозі. В жовтні 2006 року було відкрито катедру історії української діяспори, почесним керівником і професором якої було обрано президента УІТ проф. Любомира Винара, а д-ра Аллу Атаманенко – її завідувачкою.

Інститут спільно з УІТ та іншими науковими установами в діяспорі – Українською американською асоціяцією університетських професорів, Світовою науковою радою Світового Конгресу Українців, Історичною секцією Української Вільної Академії Наук у США організував кілька наукових конференцій з діяспоріяни, в тому числі дві міжнародні, в яких взяли участь дослідники з України, Канади, Словаччини, США, Німеччини, Польщі, Італії, Естонії та інших країн. Метою діяльности катедри історії діяспори є викладання навчальних курсів в Острозькій академії, присвячених українській діяспорі, а також допомога професорам інших університетів у підготуванні таких навчальних програм.

Заходи інституту і катедри потребують коштів, яких не завжди вистачає у державному фінансуванні університету. Саме тому президія УІТ вирішила підтримати діяльність інституту та катедри, призначивши 20 тис. дол. для започаткування т. зв. „Залізного фонду", відсотки з якого можна буде використовувати на різні наукові потреби.

Алла Атаманенко

Космічна столиця України

ДНІПРОПЕТРОВСЬК, Україна. – 18–20 квітня в місті відбулися відразу дві міжнародні конференції: „Передові космічні технології на благо людства" та IX молодіжна науково-практична конференція „Людина і космос. 50-річчя Космічної ери". Конференції проводилися під егідою Міжнародної академії астронавтики. Тематика обидвох зараз, як ніколи, актуальна. Адже саме космічні технології дають можливість отримати відповіді на гострі питання, які виникають в зв'язку з техногенною діяльністю людини і з змінами на нашій плянеті. Значний внесок в вирішення цих питань зробили Державне конструкторське бюро „Південне", Державне промислове об'єднання „Південмаш" та Фізико-технічний факультет Дніпропетровського національного університету.

Участь у конференції „Передові космічні технології на благо людства" взяло майже 150 фахівців та вчених з різних країн світу, а в молодіжній конференції „Людина і космос" – 465 студентів, аспірантів та молодих науковців з України, Росії та Білорусії. Проблематика обговорених питань була дуже широкою: від прикладної, наприклад, використання корпусів ракет, які знято з бойової варти, для надійного зберігання радіоактивних відходів, до проєктів, які знаходяться на межі наукової фантастики. Велика кількість нових та перспективних пропозицій була запропонована молоддю на основі проведених теоретичних та експериментальних досліджень. Найкращі доповідачі, а їх виявилося 76, нагороджені дипломами конференції „Людина і космос", а 56 докладів рекомендовано до публікації в професійному журналі „Вісник Дніпропетровського національного університету. Ракетно-космічна техніка".

Під час роботи конференцій вдалося порушити важливі питання, як от астероїдна загроза, проєкти „Космічний патруль", „Аналізи-прогнози", „Космічний павук", ідея маґнето-іонного двигуна, який працює за рахунок прискорення заряджених частинок маґнетним полем при взаємодії провідника зі струмом з земним чи міжплянетним маґнетним полем та інші. Такі маштабні проєкти, як підкреслювали учасники конференцій, потребують об'єднання міжнародних зусиль.

Як видно з наведеного вище, міжнародне співробітництво України має великі перспективи у вивченні космічних питань.

Осип Мороз, Наталія Лисенко

Гральні карти Георгія Нарбута

В ч. 23 „Свободи“ було вміщено уривок з статті „Гральні карти Георгія Нарбута“ з часопису „Музеї України“. На прохання читачів подаємо цю статтю повністю.

Георгій Нарбут. Тузи.

Дослідники спадщини славетного українського графіка Георгія Нарбута (1886-1920) вважають, що найбільший сплеск його таланту припав на добу українських визвольних змагань – 1917-1919 роки. Особливе місце серед його проєктів займає „картинна галерея в долоні“ (за словами сучасного дослідника Г. Іващенка) – ескізи гральних карт у стилі української козацької парсуни XVII-XVIII століть.

Роботу над проєктом гральних карт Г. Нарбут завершив у 1918 році. Увесь проєкт містить 18 малюнків – 16 „фігурних“ карт (по чотири королі, кралі, валети, тузи), крап („сорочки“) і обгортки. Усі „фігурні“ карти, як правило, навіяні сюжетами конкретних творів мистецтва козацької доби (портретів-парсун та народних картин); тузи оформлені в дусі української геральдики доби бароко (знак масти в обрамленні фігурного геральдичного картуша); проєкт „сорочки“ створений у стилі орнаментів вибійчаних тканин XVIII століття; в центрі композиції проєкта обгортки – створений самим Г. Нарбутом герб Української держави 1918 року („козак під тризубом“).

Уважно оглянувши проєкти, можна безпомилково зазначити ті основні джерела, які графік використовував у своїй роботі: колекція Чернігівського музею ім. В.Тарновського (портрети Тодосії Паліїхи, Євдокії Журавки, Василя Дуніна-Борковського, „козаки-мамаї“) та праця Михайла Грушевського „Ілюстрована історія України“ (портрети Дмитра Байди-Вишневецького, Петра Сагайдачного, Павла Тетері, Петра Дорошенка, Івана Мазепи, Насті Скоропадської, гравюри Т. Калинського до праці О. Рігельмана „Літописна оповідь про Малу Росію та її народ і козаків узагалі“). До проєктів „королів“ та „валетів“ він додав малюнки козацько-старшинських гербів, до проєктів „краль“ – геральдичні картуші в своєму улюбленому бароковому стилі.

Добір персонажів для королів може дещо здивувати сучасного читача: виновим королем у Г. Нарбута виступає П. Сагайдачний, чирвовим – П. Дорошенко, жировим – І. Мазепа, дзвінковим – наказний гетьман В. Дунін-Борковський. Цікаво, що серед „королів“ немає таких активно популяризованих у 1917-1918 роках гетьманів, як Богдан Хмельницький, Іван Виговський або Павло Полуботок. У чирвовій кралі легко впізнати вдову білоцерківського полковника, керівника козацького повстання на Правобережжі початку XVIII ст. Семена Палія – Тодосію Паліїху. З оригінального портрета мистець запозичив обличчя, смугастий кунтуш, намітку на голові полковниці. Нарбутова чирвова краля тримає в руці букетик квітів, тоді як історична Паліїха на парсуні XVIII ст. склала руки до молитви...

Георгій Нарбут. Валет.

Іншим шедевром з колекції В. Тарновського – портретом удови новгород-сіверського сотника Євдокії Журавки, виконаним у 1697 році художником Іваном Паєвським, – навіяний проєкт дзвінкової кралі. Обличчя сотничихи художник робить засмученим, меланхолійним – очевидь, натякаючи на ранню смерть Є. Журавки, що залишила сиротами трьох малих дітей. Жирова краля має два прототипи: гравюру Т. Калинського „Дівчина малоросійського шляхетського стану“ і портрет Н. Скоропадської-Маркович – дружини гетьмана Івана Скоропадського.

Повністю оригінальним став лише проєкт винової кралі – селянської дівчини зі снопом у руці, в розкішному вінку з колосків та волошок. Так обряджали на Україні „королеву жниць“, яку вибирали по завершенні жнив. Імовірно, митцеві цей звичай був знайомий ще з дитинства – з рідного хутора Нарбутівки на Глухівщині.

Найбільшим гумором у Г. Нарбута позначені валети, типажі яких здебільшого запозичені з поширених у XVIII-XIX ст. народних картин „Козак Мамай“. В ескізах тузів Г. Нарбут яскраво продемонстрував свій вишуканий геральдичний смак, облямувавши символи мастей щитками та картушами різних стилів.

Падіння Гетьманату у грудні 1918 року, а згодом – і поразка українських визвольних змагань у 1919-1920 роках так і не дозволили опублікувати проєкт. Після смерти майстра його учень Павло Ковжун вивіз оригінали ескізів карт до Львова, де видрукував їхні фоторепродукції в місцевій періодиці. Після Другої світової війни оригінали карт потрапили до Львівської наукової бібліотеки ім. Василя Стефаника.

У 1951 році було знищено велику низку бібліотечних матеріялів, що мали „петлюрівський“ характер. Серед них була й Нарбутова „картинна галерея в долоні“...

Володимир Панченко

Святкові вечори українців Камчатки

ПЕТРОПАВЛОВСЬК-КАМЧАТСЬКИЙ, Росія. – 2 червня до школи ч. 7 прийшли, сповнені святковости, учні української недільної кляси разом із своїми батьками. Ініціювала цю зустріч Ольга Афанасьєва, член Клюбу української культури ім. Івана Франка з самого початку його заснування. Вона запропонувала зробити свято для тих учнів кляси, які не тільки ходять на творчі вечори до клюбу, а й беруть участь у сценаріях, читають вірші, співають, часом танцюють. Фотограф Володимир Бондаренко сказав, що зробить дітям пам'ятні світлини з їх участю. Підприємець Валентин Пилипчук пообіцяв допомогти матеріяльно.

Присутніх вітали ведучі Едіта Познякова та Антоніна Ходосова, які надали слово О. Афанасьєвій, котра виконала пісню „Рожевий слон". Тетяна Кудряшова заспівала „Пісню малого мамута", яку підхопили усі діти. Гостя цього свята, камчатська поетеса Ніна Поротова-Бережкова прочитала свої вірші жартівливого, але водночас і повчального змісту.

Глядачам сподобалися дотепні сценки, що їх показали випускник української кляси Тимур Кучеров і його товариш з Камчатського державного технічного університету. Артем Годлевський та Антон Вишньов читали вірші Тараса Шевченка, Настуся Діденко заспівала дитячу пісеньку про кохання, викликав розчулення присутніх дует мами та доньки Улозовських. Після виступу дітей В. Бондаренко подарував кожному світлини, а В. Пилипчук – книжечки українською мовою.

Зусиллями Е. Познякової, В. Вишньової, О. Афанасьєвої, Віктора Годлевського був накритий солодкий стіл, Усіх радувало світло дитячих усмішок.

Світлана Кривуца

На Камчатці грають Лев Зіневич і Валерій Кравченко.
Фото: Володимир Бондаренко

Зоря для голосу й оркестри

Світлана Антонишин

А музика вечора так легковажно колише,
Мурашка вчаміла і вчиться у чайки літати...
Маестро, я дуже давно вас хотіла спитати,
Чи янголи в нашому хворому небі ще дишуть.
Маестро, не треба... Мовчіть... Я тихенько поплачу.
Я відповідь знаю: в ній сольо холодної скрипки.
Зелений листок, одірвавшись, здивовано скрикнув,
Бо ще не пора. Ще над озером осінь не кряче.
Ще літо зціловує губи цнотливим суницям,
А нам вже у вирій? Прощайте, заблукані душі?
Ту пісню без голосу жоден оркестр не заглушить...
Маестро, зіграйте нам, врешті, усміхнені лиця.
Щоб не відлітали у вирій занедбані душі -
І янголам легше зітхнеться у хворому небі...
Над озером біло співає покинутий лебідь -
Ту пісню без голосу жодна оркестра не заглушить...

* * *

26 червня Культурний центр обласної наукової бібліотеки ім. С. Крашеніннікова був прибраний квітами та вишитими рушниками майстрині вишивки Людмили Горай. У центрі – мапа України (дарунок Міжнародного благодійного фонду „Україна-3000) та прапор України, який подарував Генеральний консул України у Владивостоці Олександер Данильченко.

В Клюбі української культури ім. Івана Франка розмовляють українською мовою, звучать українські вірші і пісні, українська клясична музика... У вечорі, присвяченому Дню Конституції України, брали участь Ніна Виговська, Людмила Горай, Світлана Кривуца, Лідія та Анастасія Плюшко, Валерій Кравченко, Едіта Познякова. Заслужений артист Росії Валерій Кравченко розпочав зустріч з музики Миколи Лисенка, 165 років з дня народження якого виповнилося в цьому році. Далі була літературно-музична композиція, побудована на віршах Світлани Антонишин з міста Броди на Львівщині. Ці вибрані поезії подарував директор видавництва „Каменяр" зі Львова Дмитро Сапіга. Валерій Кравченко (піяніно), Лев Зіневич (скрипка), майстри слова Галина Скрябіна, Надія Сивашенко змогли донести до слухача вірші однієї з найвизначніших постатей у нашій сучасній українській літературі.

Едіта Познякова

Діти з подарунками на святі у Петропавловську-Камчатському.

• РОЗШУКИ •

Пошукую могили своїх рідних **МИКОЛИ, ВЛАДІМІРА та ЕЛИСАВЕТИ КУШНІРУКІВ,** нар. на Волині у 1895 – 1905 рр. Їхніми батьками були Афанасій і Евфемія Кушніруки. Владімір і Елисавета проживали в околиці Рівного, Україна на початку 2-ої Світової війни. У вересні 1941 р. Микола був переведений із м. Грязовець, Владимірська обл., Росія до Семіпалатинська (тепер Семей) Казахстан.

Всі інформації просимо прямувати до:

Mr. Franke, 960 Chanel Court, Concord, CA 94518.

SUMMER CAMPS AT SOYUZIVKA!

TENNIS CAMP AGES 10-18

Intensive two weeks instruction and competitive play directed by George Sawchak. Limited to 45 participants.
Weeks: June 24– July 6, 2007
$670 UNA Members
$720 Non UNA Members

EXPLORATION DAY CAMP AGES 7-10

Six hours of fun-filled activities in this day camp, which focuses on the outdoors.
Session 1: June 25– June 29, 2007
Session 2: July 2– July 6, 2007
$100/per week or $25/per day

PLAST CAMP-TABIR PTASHAT

A Plast day camp held at Soyuzivka. Please contact Plast for registration & Soyuzivka for room bookings.
Session 1: June 24– July 1, 2007
Session 2: July 1– July 8, 2007

ROMA PRYMA BOHACHEVSKY UKRAINIAN DANCE WORKSHOP AGES 16 AND UP

For over 30 years, Workshop has been a popular summer dance program and this year it will be held at Soyuzivka! Continuing her mom's legacy, this workshop will be directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych. Campers hard work will be highlighted at our Ukrainian Film & Cultural Festival weekend.
Session : July 1– July 15, 2007
$910- UNA Members
$960- Non UNA Members

A $75 deposit is required to register a child into camp (For Sitch camp- register directly with Sitch Sports School. For Plast camp– register directly with Plast) For more information & for camp applications call: (845) 626-5641 or check out our website at: www.Soyuzivka.com

UKRAINIAN HERITAGE DAY CAMP AGES 4-10

Formerly known as Chemney Camp, this day camp exposes kids to their Ukrainian heritage through daily activities such as dance, song, crafts and games. Price includes tee-shirt & daily lunch. This year's camp is extended to ages 7-10, for those kids not yet ready for an overnight experience.
Session 1: July 15– July 20, 2007
Session 2: July 22– July 27, 2007
$150 Per Camper
$190 if not an overnight guest

DISCOVERY CAMP AGES 8-15

Calling all nature lovers for this sleepover camp filled with hiking, swimming, scuba, organized sports, & bonfires .
Week: July 15– July 21, 2007
$400 UNA Members
$450 Non UNA Members

SCUBA DIVING COURSE AGES 12-ADULTS

One week course will complete academic, confined water and open water requirements for PADI open water certification. Classes given by George Hanushevsky, scuba-diver instructor.
Pre registration is required.
Week 1 : July 15– July 21, 2007
Week 2 : July 22– July 28, 2007
$400 for Course, $120 Deposit Required, All fees payable to George Hanushevsky

UKRAINIAN "SITCH" SPORTS CAMP AGES 6-18

This is the 38th Annual Ukrainian "SITCH" Sports Camp run by the Ukrainian Sitch Sports School. This camp will focus on soccer, tennis, volleyball & swimming and is perfect for any sports enthusiast. Registration for this camp is done directly by contacting Marika Bokalo at (908) 851-0617.
Session 1: July 22– July 28, 2007
Session 2: July 29– August 4, 2007
$350 Per Camper
$150 for Day Campers

ROMA PRYMA BOHACHEVSKY UKRAINIAN DANCE CAMP AGES 8-16

Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych (daughter of Roma Pryma Bohachevsky). Expert instruction for beginning, intermediate and advanced dancers. The camps will end with a grand recital- always a summer highlight!
Session 1: July 22– August 4, 2007
Session 2: August 5– 18, 2007
$910- UNA Members
$960- Non UNA Members

Soyuzivka Heritage Center • POBox 529 • 216 Foordmore Road • Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641
www.Soyuzivka.com

ПОЕТИЧНА ТРИБУНА

Ганна Черінь

Київським дівам

Ржавіють рушниці. Мовчать кулемети.
Також іржавіють думки в голові.
В найважливішій частині газети
Чорно зіяють світлини нові:
Руку подавши злочинцеві в рясі,
Під Януковича погляди ласі,
Ющенко, наша остання надія
Здався на підступи хитрого змія –
Згодивсь на Катедру на нашій трасі –
Архибандистським архсозаврам,
Вслід за безбожним захопленням Лаври.
Радий нестримно грабіжник у рясі...
Наші ж поети хропуть на Парнасі...
Люди байдужі: вічно недужі
Голодом на ковбасу та ікру...
Що ж далі буде в нашій калюжі?
Може останнє кру-кру?..
Наша остання зброя – СЛОВО!
Та що ж, коли люди глухі?
Сиплеться марно словесна полова,
Мов кара за річні гріхи...
Боже, чому я не Жанна д’Арк.
Чому я не Київська Діва?
От би вчепитись коневі за карк
І рубати направо й наліво!
Може, й не шаблею: це вже старе.
Бомби? Отрута? Ракети?
Злодій живе, а невинний умре,
Й нічого не вдіють декрети...
До Вас моє слово, Київські Діви!
Сіль і окраса землі –
Снага таємнича й геройські пориви,
І певність в орлинім крилі.
Дістаньте хустки помаранчеві з скрині,
В містах і ланах оболонь!
Юні, нові, молоді Берегині –
Жовтогарячий вогонь!
Станьте за правду, ясні Берегині,
Прикладом будьте чоловікам
Та не віддайте свою Україну
В жертву захланним вітрам!

16 червня 2007 року,
Фльорида

Про оперу українською мовою і молодь на площі

Як писала „Свобода” (ч. 16), в Академічному театрі опери і балету 10 квітня відбулася прем’єра двох опер Пучіні –„Сестра Анжеліка” та „Джанні Скікі”, які поставив у перекладі українською мовою відомий мистець із США Адріян Бриттан. Дніпропетровський журналіст Володимир Єфимов розповідає про подальшу долю цієї непересічної культурної акції, що була фінансована українською діяспорою в США.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Коли у середині червня редактор „Свободи“ Левко Хмельковський запитав у мене, чи у репертуарі Дніпропетровського оперного театру залишилися опери українською мовою, поставлені Адріяном Бриттаном, я пішов до театру, де на сцені саме йшла опера Бізе „Кармен”. Вдалося перемовитися словом з кількома артистами, які працювали навесні з А. Бриттаном. Виявилося, що після від’їзду диригента-постановника з України зацікавлення керівництва театру виставами опер українською мовою дещо зменшилося.

За два місяці (з 10 квітня до 17 червня) повна вистава (у складі двох опер) для дорослих глядачів бачила сцену 12 травня і мала успіх не менший, ніж з участю самого А. Бриттана. Вдруге вистава плянувалася на 15 червня, навіть були афіша і рекляма у пресі, але... раптом хор Оперного театру знадобився для якогось розважального заходу в Запоріжжі, тож дніпропетровські глядачі Пучіні не почули, виставу перенесли на 22 червня. Але на 22 „поклала лапу” дніпропетровська міліція, яка хоче у театрі святкувати своє професійне свято.

Тож до закриття сезону в Оперному театрі, оголошеному на 26 червня, оперу українською мовою вже не почути. Втім, головний диригент театру Володимир Гаркуша мене запевнив, що наступного сезону опера начебто плянується у щомісячний репертуар.

Зроблено спробу пристосувати виставу А. Бриттана для дітей. Виконання цієї революційної ідеї керівництво театру доручило дириґентові Юркові Пороховникові. Він хоч і молодий за віком, але вже має титул дипломанта Міжнародного конкурсу дириґентів ім. Стефана Турчака. Ю. Пороховник ретельно взявся за проби, керуючись патріотичною думкою А. Бриттана :

„Нині найважливіше – це пошук таких форм опери, які б мали заохочувати молодь відвідувати театр. На жаль, нині діти і юнаки щонайчастіше слухають рок, реп, попсу. Модні різні „мішанини” поп-музики. Наш гурт постановників двох опер Пучіні у Дніпропетровську сподівається, що їхнє звучання саме українською мовою, яка є зрозумілою для мешканців вашого міста, буде мати позитивний результат. Особливо чекаємо на молодь”.

Варто нагадати заокеанському читачеві, що культурні події в Україні відрізняються від клясичних театральних традицій світу тим, що у кожному театрі в Україні є „Організатор глядача” – балакуча жінка, яка має циганський хист умовляти керівників середніх шкіл, коледжів, університетів, промислових підприємств, аби ті за кошти своєї установи придбали театральні квитки для учнів, студентів, робітників, і таким чином „підвищили їхній культурний рівень”.

На двох виставах „Джанні Скікі” діти (це були, переважно, школярі) поводилися неуважно, мало розуміючись на гуморі італійських селян, та ще й у співочому виконанні, тим паче добру дикцію мали не усі артисти. А щоб почути чудову музику Пучіні, треба мати щонайменше хоч якесь музичне виховання, не кажучи вже про наявність музичного слуху. Другу „дитячу” виставу школярі слухали ще неуважніше, ніж першу. Тож керівництво театру вирішило більше у такий спосіб не експериментувати.

Коли я повертався з Оперного театру додому, то побачив, що на центральній площі імені В. Леніна, поруч із велетенським бронзовим пам’ятником „вождеві пролетаріяту“, була поставлена величезна сцена, з якої звучали на повну потужність меґа-посилювачів рок-гурти „Дельфа” та „XL”.

Площу заповнив вщерть 10-тисячний натовп школярів та студентів, які, між двома ковтками пива, підспівували та оскаженіло підтанцьовували ритмам важкого року. Під ногами – море пляшок з-під пива. І пригадав я Миколу Гоголя, який закінчив свої геніяльні „Мертві душі” фразою: „Сумно на цьому світі, панове!”

Хочу бути оптимістом. Таким, як Адріян Бриттан.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

To book a room or event call: (845) 626-5641, ext. 141
216 Foordmore Road • P. O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
E-mail: Soyuzivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

СОЮЗІВКА

КАЛЕНДАР ПОДІЙ

Кожного понеділка від 25 червня до 27 серпня 2007 р.– „Steak Night“ при музиці „Soyuzivka House“ на терасі Веселки. Кожної середи від 27 червня до 29 серпня „Гуцульська ніч“ при музиці „Soyuzivka House“ у Ворохті. Кожної п’ятниці від 29 червня до 31 серпня „Odessa Seafood Night“ при музиці „Soyuzivka House“ на терасі Веселки. Кожної суботи від 30 червня до 1 вересня танці, забава при українській оркестрі.

15 – 20 ЛИПНЯ – Денний табір української спадщини, 1-ша сесія, для дітей віком 4–7 років.

15 – 21 ЛИПНЯ – Discovery Camp, для дітей у віці 8–15 років.

21 ЛИПНЯ – Хор „Думка“ – концерт, год. 8:00 веч. Забава, грає оркестра „Відлуння“, год. 9:30 веч.

22 – 27 ЛИПНЯ – Денний табір української спадщини, 2-га сесія для дітей віком 4 – 7 років.

22 – 28 ЛИПНЯ – Спортовий табір „Січі“, 1-ша сесія для дітей віком 6 – 18 років.

22 ЛИПНЯ – 4 СЕРПНЯ – Танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської, 1-ша сесія для дітей віком 8 – 16 років.

27 – 29 ЛИПНЯ – „Вікенд“ української мови у SUNY New Paltz.

28 ЛИПНЯ – Виставка української кераміки Дані „Даці“ Ганушевської. Забава, грає оркестра „Обереги“, год. 9:30 веч.

29 ЛИПНЯ – 4 СЕРПНЯ – Спортовий табір „Січ“ віком 6–18 років.

3 СЕРПНЯ – „Tiki Bar“ – вечірка при „Pete & Vlod Unplugged“.

4 СЕРПНЯ – Концерт учасників табору танцювальної групи ім. Роми Прийми-Богачевської, сесія 1. Мистецька виставка „Rem Bagautdyn“ мідяних мистецьких творів і картин. Забава до звуків оркестри „Фата Морґана“ і „Світанок“, год. 9:30 веч.

5 – 18 СЕРПНЯ – Танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської. Сесія 2.

5 СЕРПНЯ – День Союзянки, музична програма – год. 2 дня.

11 СЕРПНЯ – Вибір Міс Союзівки 2008 р. Забава, грає оркестра „Темпо“, год. 9:30 веч.

11 – 18 СЕРПНЯ – Клюб „Suzie Q“

18 СЕРПНЯ – Мистецька виставка родини Козаків. Концерт учасників танцювального табору ім. Роми Прийми Богачевської, сесія 2. Забава, грає оркестра „Fata Morgana“, год. 9:30 веч.

19 – 23 СЕРПНЯ – 25% знижка на кімнати.

24 СЕРПНЯ – Виступи учасників польського балетного табору.

СВЯТКУВАННЯ ДНЯ ПРАЦІ

31 СЕРПНЯ – Забава, грає оркестра „На здоров’я“, год. 9:30 веч.

31 СЕРПНЯ – 3 ВЕРЕСНЯ – Святкування Дня Праці. „Tiki Bar“ – вечірка, концерти, забави.

1 ВЕРЕСНЯ – Забава, грає оркестра „Грім“, год. 9:30 веч.

2 ВЕРЕСНЯ – Забава, грає оркестра „Луна“, год. 9:30 веч.

6 – 9 ВЕРЕСНЯ – Зустріч колишніх студентів Зальцбурзької гімназії.

10 – 12 ВЕРЕСНЯ – Зустріч колишніх студентів гімназій Реґензбурґу, Бертхесґадену, Карльсфельду, Ляндсгуту .

14 – 16 ВЕРЕСНЯ – Річні наради Головного Уряду УНСоюзу. З’їзд Байройтської гімназії та мешканців Байройту.

21 – 23 ВЕРЕСНЯ – Наради КЛК – бенкет.

25 – 27 ВЕРЕСНЯ – Осінній семінар Стемфордського духовенства.

28 – 30 ВЕРЕСНЯ – Пласт Сороріті – „Перші Стежі“. Рада.

В Галичині його знали і цінували

До 64-річчя від дня смерти Романа-Степана Луканя

Була це надзвичайна постать в українському культурному і науковому житті Галичини в період між двома світовими війнами.

Народився Роман 17 вересня 1907 році у селі Старуня Богородчанського району біля Станиславова (тепер Івано-Франківськ) у селянській родині. Батько Дмитро і мати Марія (з родини Лукачів), мали десятеро дітей, Роман був найстарший. Дванадцятилітній хлопець почав дописувати в часописи для дітей і молоді – „Молоде життя", „Наш приятель", а згодом у „Поступ", „Дзвіночок" та „Український пласт", трохи пізніше його статті друкувалися у „Новому часі" і „Ділі".

В 1925 році Роман вступив у Крехівський монастир Отців-василіян, перебував також у Лаврівському і Кристинопольському (тепер Червоноград) монастирі, де закінчив середню освіту. Перебуваючи в монастирях, Роман вивчив бездоганно німецьку, латинську та польську мови.

В 1933 році він приймає чернечу обітницю і потрапляє в Онуфріївський монастир до Львова, де, крім монаших обов'язків, займався архівами і бібліотекарством. Дуже високо цінував праці Романа Митрополит Андрей Шептицький і ректор богословської семінарії Йосип Сліпий.

В 1940 році Р. Лукань висвятився на священика і був призначений сотрудником в церкві св. Онуфрія у Львові. Але невдовзі совєтська влада закрила монастир. Під час німецької окупації повертає собі духовний сан і знову працює науково у бібліотеці. Складає бібліографію історії монастирів, досліджує церковне життя в Західній Україні. Видає „Спис книжок і видавництв ЧСВВ в Жовкві". У Жовкві він також врятував рукописи і машинописи василіянської друкарні. Саме він причинився до того, що нині маємо книжку Т. Коструби „Белз і Белзька земля від найдавніших часів...". У 1936 році видав книгу „Василіяни – Римські Папи". Ґрунтовно дослідив тему: „Марійські дружини на українських землях у XVII – XIX ст.".

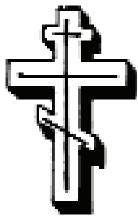
Зібрав опрацював матеріяли про Івана Федоровича (Федорова, його друкарство та початки книгодрукування у Почаєві. о. Роман був учасником багатьох з'їздів українських істориків.

28 листопада 1943 року о. Р. Лукань трагічно загинув під колесами військового німецького авта. – на 37-му році життя.

З приводу загибелі вченого „Краківські вісті" вмістили некролог, в якому написано: „Він був дуже доброї і світлої душі людина, від природи скромний і учинний, а заодно великий ерудит і інтелегент, що відзначався надзвичайною працьовитістю і здібностями як науковець і оберігач старожитностей. Будучи ченцем, став широкознаною людиною у мирянському світі як дослідник і великий патріот своєї землі".

Похоронено св. п. о. Р. Луканя на Личаківському цвинтарі у Львові, неподалік стрілецьких могил.

Ярослав Стех

З волі Всевишнього в неділю, 6 травня 2007 р. відійшов у вічність наш незабутній МУЖ, БАТЬКО і ДІДУНЬО

СВ. П.

ПЕТРО СЕМЕНОВИЧ СИДОРЕНКО

мистець і учитель.

Народився 16 травня 1926 р. у Терноватці на Криворіжжі. Пережив Голодомор-Ґеноцид 1932-1933 рр., працю робітником ОСТ у копальні в Німеччині, втечу від репатріяції. Життєвий шлях простелився на захід почерез Німеччину і Францію до Канади, у 1951 р. Закінчив Ontario College of Art у Торонті і заочний курс у Famous Artists Schools, Inc. у США. Окрім творчої праці дома, 30 років працював технічним ілюстратором у Міністерстві Доріг Онтаріо.

Засновник і керівник Образотворчої Студії для Дітей і Дорослих. Один із засновників і член Української Спілки Образотворчих Мистців у Торонті. Учасник особистих і групових виставок. Ілюстратор книжок та журналів у Канаді і США.

По трьох Панахидах у Cardinal Funeral Home, похорон відбувся 9 травня з православної Катедри св. Володимира на цвинтар Prospect, секція 30, місце 511.

З довічною любов'ю залишилися:

дружина – КАТЕРИНА з дому ВАСИЛІВ
син – ВАСИЛЬ СИДОРЕНКО з дружиною НАДІЄЮ
внуки – НАТАЛЯ і ПЕТРУСЬ
донька – д-р ГАЛИНА СИДОРЕНКО
чисельна розпорошена родина в Україні й Росії.

Царство Йому Небесне!

Пожертви у пам'ять складати на „Видавничий Фонд Голодомору" при Ukrainian Canadian Research & Documentation Centre, 620 Spadina Ave., Toronto, ON M5S 2H4 Canada, на видання п'ятого тому книги із свідченнями тих, хто вижив Голодомор-Ґеноцид 1932-1933 рр.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Висилаючи посмертні оголошення, просимо подавати числа своїх телефонів.

Оголошення можуть бути оплачені кредитовими картками: VISA, MASTER CARD або AMERICAN EXPRESS

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

ГОЛОВНА УПРАВА „САМОПОМІЧ“ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ

з великим жалем повідомляє українську громаду, що в неділю, 17 червня 2007 р. відійшла у вічність довголітній член управи

СВ. П.

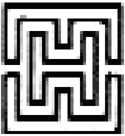
МАРІЯ ШЕПАРОВИЧ

Висловлюємо щирі співчуття синові ЮРІЄВІ, сестрі ВІРІ з чоловіком ЛЬОНГІНОМ та ближчій і дальшій родині.

Вічна Їй пам'ять!

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
повідомляє своїх членів та громаду, що 24 червня 2007 р. відійшов з цього світу

СВ. П.

д-р РОМАН ВОЛОДИМИР КУХАР

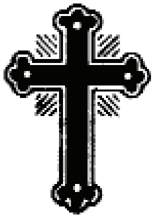
(1920 – 2007)

Дійсний член НТШ-А, професор-емерит Fort Hays State University (Kansas).

Поет, прозаїк, перекладач, драматург, публіцист. Автор книжок поезій „Палкі серця“ (1964), „Височій життя“ (1970), „Прапори думки“ (1970), прози „Прощавай минуле“ (1977), „Манівцями“ (1989), „Поцейбіч борсань“ (1996) та драматургії „Сучасний вертеп“ (1973).

Рідним складаємо співчуття.
Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА НТШ-А в АМЕРИЦІ

Ділимося сумною вісткою, що по довгій і тяжкій недузі, проживши 82 роки, відійшов у вічність член нашої української громади у Вілліямставні, Н. Дж.

СВ. П.

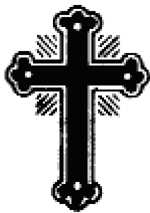
ІВАН ВАСЮРКО

Залишив у смутку дружину Ріту, трьох її сестер та брата, а в Україні двох племінників з родинами в селі Лішня, коло Дрогобича. Велике число друзів і знайомих прибули в понеділок, 21 червня 2007 р., щоб попрощати на вічну, далеку дорогу нашого незабутнього друга Івана.

Ми вдячні о. Павлові Лабінському за батьківську опіку майже до останньої години земного життя Івана. Відлітають сірим шнурком журавлі в вирій. Прощальні слова виголосив п. Александер Кобаса.

Українська громада у Вілліямставні, Н. Дж.

Подав Андрій Стахнів

Ділимося сумною вісткою, що 19 червня 2007 р., проживши 98 років, відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО І ДІДО

СВ. П.

д-р ТЕОФІЛЬ АРТЕМОВИЧ

член Міжнародної колегії хірургів, лікар загальних недуг і гінеколог та понад 40 років головний хірург у Парк Рідж шпиталі в Рочестері, Н . Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 25 червня 2007р. в церкві св. Йосафата в Рочестері, Н. Й.

Залишені в глибокому смутку:

дружина – МАРІЯ
донька – КАТРУСЯ з чоловіком ҐЕРІ РОРБАК
син – ВАСИЛЬ з дружиною КЕТІ
внуки – ХРИСТОФОР, ДЖЕНІФЕР і АЛЕКСАНДРА РОРБАК
– РЕЙС АРТЕМОВИЧ
ближчі і дальші родини в США, Австрії, Німеччині, Україні і Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашої дорогої ПРИЯТЕЛЬКИ, ГРОМАДЯНКИ

СВ. П.

ОЛЬГИ НИЧ

з роду БІЛИК

була відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

в церкві Царя Христа при 1629 Cayuga Street, Філядельфія, Па. 12 липня 2007 р. о год. 9-ій ранку.

Молімося за упокій Її душі.
Нехай американська земля буде Їй пухом.
Вічна Їй пам'ять!

УПРАВА ЗУАДК-у

В 5-ту РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ 22 липня 2002 р. нашого найдорожчого і ніколи незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

СВ. П.

БОГДАНА ПРИНАДИ

відправлятимуться

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ

в українських католицьких церквах:

- **Св. Юра в Ню-Йорку;**
- **Св. Апостола Андрія Первозванного в Кемпбелл Голл, Н.Й.;**
- **Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н.Й.;**
- **Пресвятої Тройці в Сілвер Срінґ, Мд.;**
- **Святих Апостолів Петра і Павла в Стрию, Україна.**

Дружина і діти з родинами просять згадати св. п. Богдана Принаду у своїх молитвах.

...Розсипле вечір смуток кучерявий
і він приляже тихо біля лямпи:
мені здаватиметься фантастична з'ява –
твоя сильветка...

(Марта Калитовська, 1955)

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає